

Krajem svatého Antonínka

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

BŘEZEN - DUBEN 2012

VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM • HLUK • BLATNIČKA
• BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA • MALÁ VRBKA
• JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA • VÁPENKY • VESELÍ NAD MORAVOU

26

Ej fašanku, fašanku, už je t'á namále

Fašankový víkend uzavřel podle tradice letošní plesovou sezonu. Jednou z posledních možností plesání byl Krojový ples v Blatnici. O předtančení se zde postaral folklorní soubor Vavřínek, jemuž k tanci vyhrávala cimbálová muzika, Blatnická Studánečka. Foto: Lenka Fojtíková

O fašankovém víkendu se plesalo také v Hluku. Vinařský ples tam navštívilo dva a půl tisíce návštěvníků. Kromě tance zde také teklo proudem vynikající víno. Foto: Štěpán Mitáček

Oslavy fašanku v Mateřské škole v Uherském Ostrohu

V pestrobarevném průvodu masek byly ve Veselí nad Moravou děti z Mateřské školy Tyršova. Početné zastoupení měla také Štěpnička.

2x foto: Hynek Zdeněk

Společný snímek všech maškar i muzikantů, kteří při fašankové obchůzce procházeli Ostrožskou Lhotu.

Foto: Štěpán Mitáček

Milí čtenáři,

od vydání posledního čísla časopisu uběhly pouhé dva měsíce a přitom se stalo tolik událostí. Na konci loňského roku se na nás ze všech médií hrnuly samé negativní zprávy, že nás

čeká těžký rok, že se nám bude dařit hůř a hůř. Pokud ale někdo zavítal na pár plesů, které se uskutečnily na Horňácku a Ostrožsku,

nebylo nic ze špatných předpovědí vidět. Pobavit se totiž přišly tisíce lidí. Po plesové sezoně následoval fašankový víkend, při němž se opět bavily davy lidí. Mnozí si dovedli udělat čas, nastrojít se do maškar či lidových krojů a vyrazit se zpěvem a za doprovodu muziky na obchůzku po vesnicích. Stále se přitom našlo hodně lidí, kteří „fašankáře“ očekávali u dveří svých domů s talíři plnými sladkých i slaných dobrot. Samozřejmě, že nechybělo ani něco tekutého na zahřátí. Člověk si mohl v duchu říct, že pokud se lidé dovedou stále v tak obrovském množství scházet při společné zábavě, ještě není tak zle, jak se v mnoha novinách i na internetu psalo. O čem ale novináři překvapivě nepsali, je třeba fakt, že na sklonku loňského roku americký prezident Barack Obama v tichosti podepsal stanné právo. Oč jde? Americký senát schválil zákon, který dovoluje armádě zadržet kohokoliv v USA bez oznámení obvinění a soudního líčení. Kongres tak vlastně schválil neomezené uvěznění amerických občanů aniž by věděli za co a měli možnost se někde hájit.. Že je Amerika od Slovácka daleko? V dnešní době zase až tak daleko není. Až čas ukáže, co tento zásadní okamžik, o kterém se v našich médiích taktně mlčelo, přinese pro Evropu, naši zemi i malíčké Ostrožsko a Horňácko. Většina lidí zde totiž při plesání a fašankových obchůzkách o této události neměla ani tušení.

Lenka Fojtíková

Ostrožsko

4 Z Velehradu povede nová poutní cesta na Antoníněk

Uherský Ostroh

6, 7 Věra Hendrychová vzpomíná na vznik Galušková Slováčka

Horňácko, Ostrožsko

8, 9 Tříkráloví koledníci vybrali statisíce

Horňácko, Ostrožsko

10-14 Fotoohlednutí za plesovou sezonou

Blatnice pod Sv. Antonínkem

15-17 Téma: Naši lidé pracují za hranicemi vlasti

Lipov

18 V Lipově při zápisu prvňáčků pomáhaly berušky

Veselí nad Moravou

20, 21 Rozhovor s novým ředitelem Veselského kulturního centra

Velká nad Veličkou

23 Futra probouzí k životu zapomenuté loutky

Blatnička

24 Chovatel sbírá drůbež

Veselí nad Moravou

29 Stanislav Vajčner je trenérem roku

Ostrožsko – Horňácko

34-35 Podpořené akce 4. výzvy Folklorního fondu MAS Horňácko a Ostrožsko v roce 2011

Horňácko, Ostrožsko

39, 40 Fotoreportáže z fašankových obchůzek

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uherský Ostroh, PSČ 687 24 • **Redakce:** Lenka Fojtíková (fojtikova-l@seznam.cz, tel. 777 331 582 a 774 831 582), Hynek Zdeněk, Antonín Vrba, Stanislav Dufka • **Jazyková úprava:** Mgr. Zdeňka Pokorná • **e-mail:** mikroregion@ostrozska.cz, **www.ostrozska.cz**, cena výtisku 20 Kč • **Design, grafické zpracování:** Grafické studio Joker, Uherské Hradiště • **Tisk:** Joker, s. r. o., Masarykovo nám. 35, Uherské Hradiště, tel. 572 551 155. •

Foto na titulní straně: Fašank v Ostrožské Nové Vsi (Foto: Lenka Fojtíková).
Uzávěrka pro posílání příspěvků do dalšího čísla: 15. duben 2012

Z Velehradu povede poutní cesta na Antoníněk

Před dvanácti lety zorganizoval tehdejší správce blatnické farnosti P. Grzegorz Kotynia pěší pouť z Blatnice na Velehrad. Bylo to v době, kdy se ještě v České republice o putování zase až tak nevědělo. Otec Řehoř, jak mu Blatničané říkali, byl ale z Polska zkušený poutník, a tak uděloval rady, kdy je třeba odpočívat, a že pouť není žádný turistický výlet, ale duchovní záležitost, která je úzce spjatá s oběťmi a modlitbami.

Mezi čtyřiašedesáti nadšenými poutníky ve věku od deseti do šestašedesáti let jsem tehdy byla také já. Ani ve snu by mne ovšem nenapadlo, že jednou povede oficiální poutní stezka propojující starobylý Velehrad s naším milým Antonínkem. A právě letos se tak skutečně stane. P. Antonín Šuránek, rodák z Ostrožské Lhoty, zakladatel Matice svatoantonínské a velký ctitel sv. Antonína na Blatnické hoře, tak dostane ke svému letošnímu sto desátému výročí narození a třicátému výročí úmrtí krásný dárek.

„Vlastně jde o navázání trasy, která vede ze Svatého Kopečku přes Hostýn na Velehrad. Od letošního roku by se pak mělo pokračovat až na Antoníněk. Tím se umožní putovat na místo spojené s působením pátera Šuránka, o jehož blahorečení se jedná. V rámci všech zbudovaných poutních tras se navíc propojí významné osobnosti Ignáce Stuchlého, Aničky Zelíkové, Věry Hasmandové, Tomáše Špidlíka, Antonína Stojana a už vzpomínaného otce Šuránka, kteří zde působili,“ připomíná P. Jan

Blatničtí poutníci putovali o svátku sv. Václava v roce 2000 na Velehrad přes Uherský Ostroh, (na snímku je vidět oprava střechy zámku), ostrožský les, Nedakonice, Zlechov a Tupesy. Nová poutní cesta z Velehradu na Antoníněk povede přes Staré Město, Kostelany, Ostrožskou Novou Ves a Ostrožskou Lhotu.

Peňáz, který je velkým poutníkem a také předsedou Matice velehradské.

Nová poutní cesta vznikne ve spolupráci s Maticí velehradskou a svatoantonínskou. Na její trase se počítá s vybudováním dva-

nácti zastavení. Budou to dřevěné přístřešky s tabulí obsahující informace jak náboženského, tak i kulturního, zeměpisného, geologického a přírodovědného charakteru. Každá z nich přijde zhruba na pětadvacet tisíc korun.

Pokud vše půjde podle plánu, tak se s dokončením počítá v červnu letošního roku. Požehnání by se pak mělo uskutečnit u příležitosti letošní Děkovné pouti na Antonínku v neděli 26. srpna. „V ten den by se po trase měli v brzkém ránu z Velehradu na Antoníněk vydat první poutníci,“ upozorňuje P. Peňáz.

Cesta v délce čtyřiačtyřiceti kilometrů povede z Velehradu do Starého Města po cyklostezce a Poutní cestě růžence, dále pak při řece Moravě do Kostelan,

přes Kunovský les, okolo štěrkopískových jezer do Ostrožské Nové Vsi, přes Ostrožskou Lhotu až na Antoníněk.

Zbudování trasy je společným dílem Matic velehradské a svatoantonínské. Významným partnerem projektu je Zlínský kraj, který se bude podílet na propagaci pěšího poutnictví a celkové koordinaci projektu.

„Poutní trasa možná bude v budoucnu pokračovat přes Strážnici, Skalici na Slovensku až do Šaštína,“ prozrazuje další plány P. Jan Peňáz, který se vydal v roce 2000 pěšky do Říma. O svém putování sepsal útlu brožurku Pout' do Říma od A do Z. Od té doby je velkým iniciátorem poutí po území České republiky, které vesměs směřují na Velehrad.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Jan Peňáz (vpravo) s poutníky z Ostrožské Lhoty doputoval v roce 2010 pěšky na Velehrad z Hostýnku.

Mikroregion nechyběl na veletrhu Regiontour

Hejtman Jihomoravského kraje Michal Hašek ve čtvrtek 10. ledna 2012 slavnostně otevřel jihomoravskou expozici na letošním mezinárodním veletrhu turistických možností v regionech – Regiontour 2012. Své zastoupení měl v Brně i mikroregion Ostrožsko.

„Jsme krajem dobrého vína i živého folkloru. Návštěvník zde může nalézt aktivní odpočinek i netradiční zážitky. Jsme ovšem také krajem vědy a výzkumu,“ řekl při otevření jihomoravské expozice hejtman. „V našem kraji je zase hezky, i když je škaredě,“ upozorňoval o pár desítek minut později hejtman Zlínského kraje Stanislav Mišák u stánku Východní Moravy.

Na veletrhu nechybělo mnoho zástupců obcí Ostrožska. „Přijel jsem prezentovat především naši Jízdu králů, protože je nejlepší,“ řekl hrdě do kroje nastrojený místostarosta Hluku David Hájek. „Zatím jsme nepropadli žádné komerci. Naši lidé připravují Jízdu králů srdcem,“ dodal místostarosta Hluku, který vítal nově jmenovaného kardinála Dominika Duku slováckými specialitami (na snímku vpravo). Veletrh si nenechala ujít ani starostka Blatničky Jarmila Hrušková. „Naposlady jsem na Regionturu byla před několika lety. Zajímal mě, jak se vyvíjí, jestli pokročil kupředu. Musím přiznat, že jsem mile překvapená. Přijela jsem se sem ale také

inspirovat. Naše obec letos slaví šest set padesát let. Chtěla bych na sjezd rodáků připravit nějaké zajímavé, ale přitom praktické upomínkové předměty. Kromě toho jsem se ale už setkala se spoustou známých,“ prozradila starostka Jarmila Hrušková.

Jedním z ústředních témat letošního veletrhu Regiontour je podpora církevní turistiky (více

o tomto tématu píšeme na str. 4). Zájem církve o propagaci památek potvrzuje i návštěva pražského arcibiskupa Dominika Duky, který spolu s hejtmánem Jihomoravského kraje Michalem Haškem veletrh zahájil přestřižením pásky.

„Církevní turistiky alias poutě patří k počátku naší historie a vůbec k historii evropského kontinentu. Křesťanství totiž vytvořilo mezinárodní společenství bez rozdílu na národnosti a rasu. Poutníci se z celého světa nejdříve vydávali na místa, kde působil a žil Ježíš Kristus. Později to byla místa

působení apoštolů a dalších významných světců. Na těchto cestách lidé získávali zkušenosti, poznatky a nová přátelství. I dnes dostává církevní turistiky studijní, kunsthistorický a kulturní rozměr, což hraje poměrně velkou roli i v naší zemi,“ připomněl mimo jiné arcibiskup Duka. Hlavním cílem letošní prezentace Jihomoravského kraje byla ucelená turistická nabídka jižní Moravy v jediné expozici. Zde byla soustředěna jak nabídka tematická, od cykloturistiky po vinařství či lázeňství, tak nabídka turistických možností v jednotlivých regionech jižní Moravy. Návštěvníci si odsud mohli odnést spoustu propagačních materiálů. Tradičně velký zájem byl o mapy i malé kalendáře, které vydává Mikroregion Ostrožsko. Jednotlivé měsíce zachycují důležité akce, které se v jednotlivých obcích mikroregionu periodicky opakují.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Stánek Mikroregionu Ostrožsko

Věra Hendrychová vzpomíná na zrod

Leden se chýlil ke svému konci a většina lidí přemýšlela, jak si užít zimních radovánek. Věra Hendrychová ale byla v té době už v myšlenkách v červenci, protože začínala psát scénář de-sátého ročníku Galuškovy Slovácka.

Připomínka výročí

„Letos bude oproti předchozím ročníkům všechno trochu jinak. Předloni jsme si při Galuškově Slovácku připomněli mimo jiné i sté výročí velké povodně, která spláchla okolo stovky domů v tehdy ještě samostatné obci Předměstí Uherského Ostrohu. Kníže Lichtenštejn pak povodní postiženým lidem daroval část z velkého lánu na postavení třiapadesáti nových domů. Je to pozemek za železničním přejezdem po levé straně směrem do Blatnice. Dodnes se to tam jmenuje Na Láně. V červnu roku 1912 byla nová čtvrť předána do užívání a při té příležitosti se konala velká slavnost, která zahrnovala i povýšení obce na městys. My bychom letos chtěli tuto historickou událost po sto letech zrekonstruovat,“ prozradila své plány Věra Hendrychová. Poté připomněla, že se v jednom z oněch povodňových domků v listopadu před pětadesáti lety narodila.

Plánovaná změna

„Galuškovy Slovácko“ se tak letos zřejmě poprvé ve své historii neuskuteční na nádvoří zámku, jak tomu bylo doposud zvykem. Všichni aktéři by se měli totiž nejdříve sejít u předměstské zvonice, kterou povodeň v roce 1910 také poškodila, takže byla čerstvě opravená. Odtud tehdy pak vyšel dlouhý průvod k nově postaveným domečkům.

Letos by měl být scénář podobný. V průvodu by byli nejen krojovaní účastníci, ale také dobově oblečení zástupci stavů včetně panstva jezdícího na kočáře. Mezi hosty by neměli chybět ani zástupci Horňácka, protože na slavnost byla před sto lety pozvána také horňácká cimbálová muzika. Mezi hosty pak nechyběl ani malíř Antoš Frolka z Kněždubu.

Prvním zastavením průvodu by měl být pomník za tratí, který byl postavený jako dík knížeti Lichtenštejnovi za poskytnutou

pomoc. Cílem všech aktérů pak bude Jiráskovo náměstíčko Na Láně, kde se tentokrát výjimečně odehraje celý program Galuškovy Slovácka. „Ještě je otázka, jestli vše půjde zrealizovat, protože se od března má opravovat silnice první třídy I/55. V průvodu by měly

Osobně se s autorem populárních knížeček seznámila v roce 1992, kdy se v Uherském Ostrohu slavilo sté výročí otevření bývalé obecné a měšťanské školy. K dalšímu setkání došlo v dubnu 1996, kdy slavný rodák přebíral čestné občanství města Uherský Ostroh.

hody. Nakonec se ale už neuskutečnilo. Pan Galuška prodělal postupně několik mozkových příhod a v únoru roku 1999 zemřel. Věra Hendrychová, tehdejší vedoucí odboru kultury Městského úřadu v Uherském Ostrohu, ale na jejich společný plán nezapomně-

Věra Hendrychová nosí v hlavě stále plno nápadů na spoustu zajímavých akcí, při nichž rozhodně nezůstává prázdné hlediště, jak tomu bylo při focení portrétu této čínorodé ženy. Foto: Lenka Fojtíková

být i povozy s koňmi, tak uvidíme, jestli bude již možné silnici bez problémů přejet,“ upozornila Věra Hendrychová.

Zrod akce

První ročník dnes již populární akce se zrodil právě v její v hlavě. „Chtěla jsem připomenout nedožitý devadesátý narozeniny Zdeňka Galušky, s jehož dílem se tady návštěvníkům města chlubíme. Na druhé straně je pravda, že snad není člověka, který sem přijede a neznal by jeho Slovácko sa súdí a Slovácko sa nesúdí. Přemýšlela jsem o názvu celé akce a vyšlo z toho nějak automaticky Galuškovy Slovácko,“ připomněla vznik prvního ročníku Věra Hendrychová.

Při té příležitosti Věra Hendrychová připravila několik scének na motivy Galuškových povídek a s ostrožskými ochotníky, bývalým folklorním souborem Ostrožan a ženským pěveckým sborem Tetky dala dohromady program nazvaný Vitajte u nás. Vystoupení tehdy sledoval zaplněný sál kina. Po odehrání byl oslavenec tak dojatý, že na podiu nemohl ani promluvit. Byl z toho nešťastný, protože měl za sebou více než 1 200 vystoupení a najednou nebyl schopný říct jediné slovo. Chtěl si proto napravit reputaci, a tak se s paní Věrkou dohodli, že bude program reprizován a jeho součástí bude i samostatné vystoupení autora „stařečka Pagáča“. Vše bylo naplánováno na ostrožské

la. Stále ho nosila v hlavě. Vše se jí podařilo uskutečnit v roce 2003 při nedožitých devadesátinách spisovatele. Navíc připravila také výstavu z pozůstatosti Zdeňka Galušky. Ne každý totiž ví, že kromě kresbiček ve svých knihách namaloval také řadu olejů. Jeden z nich, hlavu ženy v čepení, věnoval při předávání čestného občanství také městu Uherský Ostroh.

Cenný nález

„Když můj bratranec opravoval právě jeden z povodňových domků, v němž jsem se narodila, objevil na půdě krabici, ve které byla ukrytá kniha se zápisy z výborových schůzí zábavního odboru tělocvičné jednoty Sokol v Uherském Ostrohu. Pravděpodobně ji

Galuškova Slovácka v Uherském Ostrohu

tam uložil na lepší časy i se dvěma sokolskými kroji strýček, když byla za komunistů tato organizace zakázaná. Při pročítání zápisů jsem se dozvěděla o Zdeňku Galuškově věci, které nejsou veřejnosti až tak známy. On sám se o nich nijak nešířil, a vlastně se k mnohému ani nehlásil. V roce 1946 se totiž z Uherského Ostrohu odstěhoval do Brna a později se považoval spíše za Brňáka. Ale počátek jeho literární tvorby, která mu přinesla největší věhlas, je velmi úzce spojený s holičskou živností, v níž po smrti svého otce holiče pokračoval. A kdo ví, jak by se jeho život dál odvíjel, kdyby se tomuto řemeslu nějaký čas nevěnoval, začala vzpomínání Věra Hendrychová.

Provozoval holičství

Holičskou oficínu měl hned naproti zámku v rohovém, přízemním domečku. V té době byl Uherský Ostroh centrem soudního okresu a sídlem soudu byl samotný zámek. Mnozí soudci a jejich klienti se ke Galuškově chodívali oholit či stříhat. Při té příležitosti se dozvídal spoustu zajímavých příběhů, které začal sepisovat. První soudničku napsal v roce 1930 a otisky mu ji Moravské noviny v Brně. Poté následovaly další, a protože měly velký ohlas, vycházely každou neděli několik let.

Byl i malířem

Jak už ale bylo řečeno, Zdeněk Galuška měl i výtvarný talent. Původně maloval pro uherskohradištskou dílnu SLUM slovácké ornamenty a figurky. Díky tomu, že měla na Předměstí sídlo firma Dyas, nebylo problémem získat překlíčku, ze které spolu s bratrem vyřezávali figurky, které Zdeněk maloval. Tyto věci měl pak vystavené za výlohou holičství a některé putovaly až do Ameriky, kde žil bratr jeho tatínka. Kupovali je tam čeští emigranti, takže určitý příjem plynul i z této strany. Od roku 1935 své výtvarné vlohy rozvíjel Galuška ve Škole uměleckých řemesel v Brně. Zpočátku přitom neměl na různých vůbec ustláno. Tatínek mu zemřel na

souchotiny v pouhých dvaadvaceti letech. Zdeňkovi v té době bylo teprve šestnáct let. Kromě toho měl ještě o šest let mladšího bratra a o šest let starší sestru. Jak už bývalo počátkem minulého století zvykem, maminka byla v domácnosti. Na mladého chlapce tak připadl úkol postarat se nejen o sebe, ale částečně i o celou rodinu. Tatínek ho našťastí zaučil do holičského řemesla a mladičká Galuška pak sám rozvíjel své další talenty a nadání.

Hrál divadlo

Dále byl totiž členem tělocvičné jednoty Sokol v Uherském Ostrohu a později také jejím hercem a režisérem. „Nejdříve sokolům několik let maloval kulisy, dekorace a dělal plakáty a pozvánky na jednotlivé kulturní a společenské akce. V zápisech jsem se dočetla, že se řádným členem Sokola stal roku 1936. Pracoval v zábavním odboru, kde se nadále uplatňoval jako výtvarník, ale začal psát i scénáře hlavně k vystoupením na šibřinkové či mikulášské zábavy, které sám i režíroval. Zahrál si úspěšně v četných divadelních hrách, byl na určitý čas jmenován režisérem zábavního odboru, režíroval např. Bílou nemoc, kde sehrál i roli doktora Galéna. Zahrál si také Francka v Maryši. Všestranné umělecké nadání – literární, výtvarné, hudební i dramatické – které začal rozvíjet a vyzkoušel si v četných aktivitách provozujících v rodném městě, mohl pak plnou měrou zúročit po odchodu do Brna,“ připomněla některé další informace vynikající vypravěčka Věra Hendrychová.

Skvělý člověk

I když ve stáří bojoval s vlastními zdravotními potížemi, staral se velmi obětavě o svoji nemocnou manželku Vlastu, která postupně ztrácela zrak. Vážné onemocnění je oba přivedlo do jedné z brněnských nemocnic, kde se spolu nemohli stýkat. To byl také jeden z důvodů, proč jim jejich neteř z Uherského Brodu zajistila převoz do Charitního domova Andělů strážných v Nivnici, kde dožili po-

slední měsíce svého života.

„Zde jsme ho v lednu roku 1999 navštívili s tehdejšími panem starostou Vlastimilem Vaňkem. První jeho slova byla: „Jak je u nás v Ostrohu?“ Poté pan Galuška projevil přání, abychom ho ještě jednou zavezli na jemu milá místa do rodného města. Byla velká zima, plno sněhu, a tak jsme se dohodli, že jen co bude trochu lepší počasí, přijedeme, oba je naložíme do auta a pojedeme. Už se toho ale nedočkal. Zdravotně se mu přitížilo a za tři týdny poté v únoru zemřel. Jeho žena ho přežila o devět měsíců,“ zavzpomínala Věra Hendrychová.

Folklor i divadlo

Jak už bylo řečeno, Hendrychová měla stále v mysli vystoupení, na němž se společně se spisovatelem domluvili. Uskutčnilo se v rozšířené podobě u příležitosti Galuškových nedožitých devadesátin. V té době ovšem sama autorka ještě netušila, že dává základ pořadu, na který se budou lidé každoročně těšit a přijíždět z širokého okolí.

„První ročník měl velký úspěch. Bylo plné nádvoří zámku. A tak je tomu dodnes. Záhy jsem si uvědomila, že by nebylo vhodné zaměřovat se výhradně jen na folklorní tvorbu. A protože ve stanovách našeho sdružení máme, že chceme pokračovat ve šlépějích našeho patrona, a on byl také velký divadelník, zařadili jsme na přeskáčku již třikrát do programu divadelní hru, v níž se objevily i lidové prvky. Úspěch byl větší, než jsme sami předpokládali.

Dnes jsou diváci vybíraví, vyžadují změnu a nějaké zpestření, a my bychom je neradi ztratili,“ připomněla autorka pořadu. Pořad se koná vždy okolo 11. července, což je datum narození Zdeňky Galušky. Nejvíce účinkujících, zhruba sto šedesát folkloristů z širokého okolí, se na scéně objevilo v roce 2010. Město si tehdy připomínalo sto let od katastrofální povodně na Předměstí a osmdesát let odhalení památníku odboje.

První dva ročníky se uskutečnily pod záštitou odboru kultury při Městském úřadu Uherský Ostroh. Následujících sedm potom už bylo v režii občanského sdružení, které Věra Hendrychová založila ihned po svém odchodu do důchodu v roce 2005. Dalo si název podle své stěžejní akce Galuškovy Slovácko.

Rozsáhlá činnost

To se pak zdaleka nevěnovalo pouze přípravě jednotlivých ročníků stejnojmenného pořadu. Pod křídly sdružení v současné době pracuje dívčí pěvecký i taneční sborek Oskoruše, divadelní soubor Spolek Ostrožanů a Klub dříve narozených. Několik let fungoval také mužský pěvecký sbor Pagáčé a dětský folklorní soubor Tancováček. Všichni společně připravili nespočet úspěšných akcí. Patřilo sem vynášení Moreny, vystoupení na schůzkách klubu dříve narozených, v domově seniorů, na ostrožských hodech, pochovávaní basy, vánoční zpívání, vzpomínka na Koštěč či účast na Slavnostech vína v Uherském Hradišti.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Takto se Ostrožané loučili se svým slavným rodákem, který zemřel 13. února 1999.

Tříkráloví koledníci vybrali statisíce

Počátkem ledna opět v celé zemi vyrazily do ulic skupinky tří králů. Jenom v Mikroregionu Ostrožsko a na Hornácku jich byly desítky a vybraly statisíce.

Kromě písničky na rtech: My tři králové jdeme k vám, štěstí, zdraví, vinšujem vám..., kterou stále dokola zpívali u každých dveří, nesli také zapečetěnou kasičku a kalendáře s cukříky za odměnu dárcům. Lidé přispívali podle možností různými částkami. Výtěžek skončil v jednotlivých sídlech charity.

S nápadem uspořádat nultý ročník Tříkrálové sbírky přišel v roce 2000 arcibiskup Jan Graubner. Arcibiskup se nechal inspirovat obdobnou akcí v Rakousku. Nápad se setkal s mimořádným ohlasem široké veřejnosti, a tak se sbírka následující rok rozšířila z Olomoucké arcidiecéze na území celé České republiky.

Od té doby se stále znovu a znovu nachází ochotní dobrovolníci, kteří se do sbírky zapojují. Ne vždy jde přitom o lehkou službu. Sice je pravda, že někde na koledníky čekají s otevřenými dveřmi a děti dostanou na cestu za odměnu i nějakou sladkost. Jinde se ale dveře vůbec neotevrou, i když jsou obyvatelé

doma. Další lidé pak koledníkům třeba vynadají do žebráků.

Jeden muž se rozčiloval v diskusi na Facebooku, jaká je to hrůza a vlastně oficiálně schválená žebrota. Ano. Je to skutečně žebrota a od dobrovolníků, kteří jsou ochotni se zapojit, především velká oběť, ze které mohou mít pouze dobrý pocit. Vždyť z vybraných peněz se pomáhá mnoha potřebným. Nejen v zahraničí, jako tomu bylo vloni při tsunami v Japonsku, ale především v místech, kde se peníze vybraly.

Přímá pomoc totiž putuje k lidem v těžké životní situaci, podporují se různé projekty charity a nezapomíná se na pomoc rodinám, které se ocitly v sociální nouzi. Výtěžek pomůže i lidem bez domova.

Úspěch vždy závisí od počtu skupinek Tříkrálové sbírky. Jistě je potěšující, že se takoví dobrovolníci našli i v nejmenších obcích Ostrožska i Hornácka. Tříkráloví koledníci totiž chodili v Malé Vrbce, Blatničce i na

V Nové Lhotě se koledníci začali scházet v budově opravené fary už o půl osmé ráno. Po společném fotografování v oblecích, které dříve nosili ministranti, všichni zamířili do kostela, kde se společně pomodlili za zdar akce.

Na Suchově koledovaly dvě skupinky a podařilo se jim vybrat 12.314 Kč.
Foto: Jarmila Janesková

Vápenkách. Prostřednictvím fotografií přinášíme malé ohlednutí za některými z těch, kteří nelitovali svého volného času ani námahy a vyšli do ulic, aby

vybrané peníze mohli pomoci potřebným. Vždyť v nouzi se někdy může ocitnout každý z nás.

Text a 2x foto: Lenka Fojtíková

V Nové Lhotě do ulic vyšly čtyři skupinky. Jedna obešla také Vápenky a Suchovské Mlýny. Celkem koledníci vybrali 17 211 Kč.

Blatničku obcházely dvě skupinky tří králů. Podařilo se zde vybrat 13 306 Kč.

Foto: Lenka Fojtíková

V Louce se do kostýmů tří králů převlékli i dospělí. Jejich snaha vynesla 29 780 Kč.

Foto: Lenka Fojtíková

Jedna z mnoha skupinek tří králů v Ostrožské Lhotě.

Foto: Dušan Dufka

Také cílem této skupinky z Velké nad Veličkou byl Javorník. Tříkrálová sbírka se zde uskutečnila ve spolupráci s evangelickou farností druhým rokem. Tříkrálová sbírka v Javorníku a Velké nad Veličkou vynesla 65 989 Kč.

Foto: Lenka Fojtíková

Tříkráloví koledníci v Hluku.

Foto: Štěpán Mitáček

Společný snímek tří králů v Ostrožské Nové Vsi.

Foto: Miroslav Kusák

„My se do Tříkrálové sbírky zapojujeme už osm let,“ prozradili devatenáctiletí David Januš a František Zobek ve Velké nad Veličkou. Jejich mladší kamarád, devítiletý David Motyčka, šel letos už šestým rokem. Z ulic Velké všichni zamířili do Javorníku.

Foto: Lenka Fojtíková

Tři králové na Sídlišti v Uherském Ostrohu.

Foto: Hynek Zdeněk

Spoustu skvělé zábavy zažili všichni, kteří zamířili do Boršic u Blatnice na Pyžamový ples. V pyžamu se přišel pobavit i tamní farář P. Norbert Nawrath. Návštěvníci zdaleka jen neplesali. Pro děti byly připravené hry a soutěže. Zájemci se navíc mohli nechat zvěčnit v obří posteli. Domů si pak každý odnášel vytištěné fotografie. (leť)

Foto: Štěpán Mitáček

Při plesu Církevní základní školy ve Veselí nad Moravou vtančilo do hlavního sálu kulturního domu dvacet párů. O osm minut později sklidili tanečníci obdiv a také potlesk všech přihlížejících. „Při nácviku jsme se scházeli už od poloviny září. Přípravě jsme věnovali každý týden dvě hodiny,“ prozradila paní učitelka Andrea Jagošová. „Začátky byly krušné, ale děti byly šikovné, snažily se a na dnešek se moc těšily. Do Vánoc vše uměly a potom už jenom piloaly,“ doplnila kolegyni Jana Hlaváčková. Právě díky těmto ženám mladí tanečníci potěšili rodiče a při jejich předtančení zvlhlo nejdno oko maminky či babičky.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Takto plesali hasiči v Ostrožské Nové Vsi. Foto: Miroslav Kusák

Ples Základní školy Kuželov.

Foto: Stanislav Srubjan

O pořádný rozruch se v Blatničce na Krojovém plesu postarali mladí muži z Hluku, kteří připomněli, jak to u nich vypadá při Jízdě králů. „Máme tři verze tohoto vystoupení. Dále budeme vystupovat také ve Skoronicích, kde se na ples Jízdy králů sejdou zástupci z Vlčnova, Kunovic, Hluku a Skoronic. Nejdelší vystoupení ale připravujeme na Krojový ples v Hluku,“ prozradil Miroslav Šuránek, který účinkující připravoval.

Na Krojovém plesu se v Blatničce hned v úvodu zatančila mazurka. Pobavit se kromě domácích přišli krojovaní zástupci z Blatnice, Ostrožské Lhoty, Ostrožské Nové Vsi, Hluku, Vnorov, Velké nad Veličkou a Boršic u Blatnice.

Text a 2x foto: Lenka Fojtíková

Na taneční parket přišly tisíce lidí

Povánoční období patří až do Popeleční středy plesové sezoně. Nejinak tomu bylo i letos. Někde se začalo plesat hned první lednový víkend. Zatančit si opět vyrazily tisíce lidí. A je to dobře, protože bez společenského dění a setkávání se by život v jednotlivých obcích vymíral. Na zaplněných parketech a ze skvěle bavících se lidí bylo naprosto zřejmé, že to s naším národem ještě není tak špatné. Lidé se přišli pobavit a další nelenili, aby mnohdy zcela zdarma vše připravili. Výzdobou sálu počínaje, přes zajištění muzikantů, tomboly, scének, předtančení a úklidem konče. Pojdme se společně ohlédnout za některými zdařilými plesy, které se letos na Ostrožsku a Hornácku uskutečnily.

Za bzučení kamer a blýskání blesků z fotoaparátů odstartovalo první lednovou sobotu dvaadvacet párů ze Základní školy Hutník letošní plesovou sezonu ve Veselí nad Moravou. Žáci devátých tříd si tak odbyli svou první společenskou premiéru.

„Nacvičovali jsme už od poloviny října. Scházeli jsme se jednou týdně. Poslední týden pak téměř každý den. Zhruba desetiminutové vystoupení děti zatančily na tři různé skladby,“ informovala učitelka Ivana Vaščešenová, která se postarala o technický dozor.

Uměleckou vedoucí nácviku byla její kolegyně Jitka Mrkvová. „Paní učitelka se tomu věnuje už mnoho let, a tak se snaží latku posouvat výš a výš. Myslím si, že je úspěch něco takového nacvičit, protože někteří tanečníci na začátku nevěděli, co je krok sum krok,“ upozornila Ivana Vaščešenová. Po předtančení si deváťáci společně zatančili valčík a následně patřilo sólo rodičům. Poté už si tance a zábavy užívali všichni návštěvníci plesu.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Plesy základních škol patří ve Veselí nad Moravou k těm nejvíce navštěvovaným.

Mladí divadelníci připravili skvělou zábavu

Ochotníci a jejich přátelé i příznivci to při pátém ročníku Divadelního plesu v Louce pořádně roztočili. Kromě tance přišlo ale i na divadelní vstup, kdy se diváci váleli smíchy.

„Všechno je v režii mladých,“ prozradil dlouholetý režisér divadelního spolku v Louce Antonín Maňák. Nastupující generace přítomné v sále přesvědčila, že ochotníci v Louce se o svou budoucnost nemusí bát, protože mají mezi sebou skvělé mladé nástupce.

Po půl jedenácté v noci všechny přítomné pobavili večerníčkem s pohádkou O Karkulce, kterou provázely výbuchy smíchu. Potěšujícím faktem bylo, že mezi stovkou návštěvníků plesu převažovali mladí lidé, kteří při tanci pořádně divočili.

„Dnes je to taková zatěžkávací zkouška tohoto sálu. Máme totiž nové parkety. Kromě toho se ale opravil také strop a střecha. Všechno bylo poškozeno při povodni v červnu roku 2010,“ informovala starostka Louky Anna Vašicová, která to s manželem v kole uměla také pěkně roztočit. Dále prozradila, že si náklady na opravy vyžádaly více než tři miliony korun. Z devadesáti procent bylo přitom vše hrazeno z ministerstva pro místní rozvoj.

Text a foto: Lenka Fojtíková

V Ostrohu praskala sokolovna ve švech

O slivovici se traduje, že čím je starší, tak tím je lepší. Podobné přirovnání se může směle použít i na ples Základní školy v Uherském Ostrohu. Jeho osmé narozeniny byly výjimečné v mnoha směrech.

Zaplňená sokolovna je již při ostrozských školních plesích určitou tradicí, letos však sál doslova praskal ve švech. „Moderuji tady již od prvního ročníku a mohu tedy srovnávat. Letos tady snad přišel celý Ostroh, tolik lidí jsem tady ještě neviděla,“ uvedla Ivana Zámečnicková. Počtu návštěvníků odpovídala také tombola, která nabízela hned 313 cen a mnohé z nich byly ve vysoké finanční hodnotě, například televize. „Všem dárcům jménem školy samozřejmě moc děkujeme a vážíme si jejich přízně,“ doplnila Zámečnicková.

Když na parket přitančilo patnáct princezen ve skvostně bílých kostýmech, mohla by jim je závidět leckterá nevěsta. Stejný počet mladíků oděných do černé barvy vytvořil barevný kontrast. „Páry tvoří především žáci deváté třídy, jeden chlapec je mladší, tuším, že je dokonce teprve šesták. Dvojice spolu na-

cvičovaly přibližně půl roku pod vedením osvědčené dvojice učitelů Miroslavy Gagové a Ilony Jurčkové,“ doplnila Zámečnicková.

Předtančení bylo pojato v hodně moderním stylu, což na přítomné diváky působilo jako silné afrodiziakum, a tak mocně

aplaudovaly každé vydařené sestavě. Závěr se již nesl výhradně za ohromujícího potlesku.

Text a foto: Hynek Zdeněk

Školní ples v Uherském Ostrohu je rok od roku zárukou vysoké kvality.

Tvrz v Hluku provoněl při plesání myslivců les

Kdo zavítal druhou lednovou sobotu na Myslivecký ples v Hluku, mohl si připadat, že vstoupil do lesa. Návštěvníky totiž hned u vchodu do tvrze vítala vůně čerstvě nařezaného chvoje.

Myslivci si v Hluku nejen pořádně zatančili, ale na své si přišli i gurmáni, pro něž byly připravené myslivecké speciality.

Foto: Štěpán Mitáček.

Na chodbách a v sále pak na stěnách i mezi větvemi výzdoby vykovala různá zvířata. Vesměs šlo o vycpané trofeje členů Myslivecké společnosti Hluk. V současné době jich je čtyřiačtyřicet a obhospodařují honitbu o rozloze 1 930 hektarů.

Kromě skvělé zábavy při plese připravili společnými silami také bohatou tombolu. „Obyčejně míváme čtyři sta obálek. V každé je za sto korun deset losů. Zatímco vloni vyhrávala každá druhá obálka, letos bylo výher ještě víc,“ prozradil předseda Myslivecké společnosti v Hluku Zdeněk Mitáček. Myslivci koncem loňského roku v Hluku absolvovali čtyři hony. Celkem ulovili 201 zajíců. „Tím jsme se zařadili mezi špičku v České republice. Bažantů máme ale málo. Nevím, čím to je, ale střelili jsme jen dva. Zato srnčího pětasedmdesát kusů,“ upozornil předseda myslivců Zdeněk Mitáček. Hned vzápětí ale připomněl, že hony jsou takovou třešničkou na dortu. Hlavní práci myslivců obnáší v zimě příkrmování zvěře. Od jara se potom pustí do údržby a obnovy krmelců, posedů i myslivecké chaty. V ní se před plesem uvařil výborný zvěřinový guláš, srnčí medailonky i zvěřinový špíz.

(lef)

Pohádkové postavy cestovaly v Uherském Ostrohu vesmírem

Průchod Hvězdnou bránou – tak zněl letošní podtitul tradičního karnevalu na ledě, který se konal poslední lednovou sobotu v Uherském Ostrohu. Zájem byl opravdu velký, jen masek organizátoři napočítali na dvě stě!

Seriál Hvězdná brána inspiroval zaměstnance odboru kultury ostrožské radnice společně s pracovníky z domu dětí a mládeže k uspořádání letošního karnevalu. „Pro děti jsme připravili čtyři úkoly. Na prvním stanovišti byl Anubis, kterému děti pomáhaly se stavbou pyramidy. Na druhém luštil Daniel Jackson s Dr. Frasierovou tajný symbol, který nakonec dokázaly odhalit právě jen děti,“ uvedla k úvodním úkolům jedna z organizátorek karnevalu Andrea Helmičová. Na třetím stanovišti pak čekal český vědec Radek Zelenka z Atlantidy, který je v Hvězdné bráně fiktivní postavou. Dětem umožnil nahlédnout do hvězdařského dalekohledu, který více než do dalek umožnil vidět úplně jiné věci. Poslední stanoviště hlídal pilot SG1 v utajení a děti v něm měly za úkol projít ledovým bludištěm. „Když děti všechny úkoly splnily, mohly zamířit k Hvězdné bráně kde na ně čekala odměna od Asgarda Thora a Vala Mal Dorana. Karnevalu předcházela dvě vystoupení krasobruslařek, z nichž jedna zavítala do Uherského Ostrohu až z Ostravy.

Text a foto: Hynek Zdeněk

Obliba karnevalu na ledě roste.

Novoveská polonéza byla ve znamení Poláchových

Bohdana a Aneta. Právě tato dvě jména byla při společném plesu základní školy a obce v Ostrožské Nové Vsi nejčastěji skloňována. Bohdana Poláchová totiž s devátáky celou polonézu nacvičila. Její dcera Aneta pak svým zpěvem vytvořila tančícím párům skvostný hudební doprovod. Na jedenáct párů mladých tanečníků se přišla podívat

opravdu hojná návštěva, takže sportovní hala doslova praskala ve švech. Jistou raritou polonézy byla účast hned tří chlapců z Kunovic, kteří zaskočili za netancechtivé vrstevníky z Ostrožské Nové Vsi. „V devítce máme třináct chlapců a stejný počet dívek, takže se nabízela možnost vytvořit třináct párů. Bohužel, hoši se však do tance moc neměli, a tak se podařilo sestavit pouze osm dvojic. Děvčata se s tím ovšem odmítla smířit a díky házené a kanoistice si přivedla své kamarádky Kunovic, takže nakonec vznikly ještě tři další páry,“ uvedla předsedkyně SRPŠ Blanka Pjajčíková. Hlavní magnet společného plesu polonéza se odehrávala pod vedením Bohdany Poláchové, která se žáky nacvičila přibližně patnáctiminutové vystoupení. „Začali jsme se scházet až koncem října, a to vždy jednou týdně na dvě hodiny. Přesto si myslím, že to všichni zvládli na výbornou,“ pochvalovala úroveň mladých tanečníků Poláchová.

Ples školy byl již počtvrté společný s plesem obce a možná i proto se v tombole objevila spousta zajímavých cen. Obec věnovala například zajímavou vinotéku, lákavě určitě zněl i poukaz pro dvě osoby na víkendový pobyt v sírnatých lázních.

Text a foto: Hynek Zdeněk

V Blatnici vypomáhaly na parketě i mladší tanečnice

V Základní škole v Blatnici pod Svatým Antonínkem převažují v letošním devátém ročníku kluci. Při školním plesu proto měli kromě svých spolužaček také tanečnice z osmé, a dokonce i ze sedmé třídy. Díky ochotným děvčatům z nižších tříd se dalo nakonec dohromady dvanať párů, které v sobotním večeru ve zcela zaplněném sálu kulturního domu předvedly, co se naučily. Ještě předtím ale došlo na představení jednotlivých tanečníků. Poté školáci zatančili polonézu, tango a došlo i na moderní tanec.

Také v Blatnici patří mezi nejoblíbenější Školní ples.

Foto: Filip Fojtík

Školáky v Blatnici připravovaly učitelky Věra Šváblová a Jana Tomečková.

„Byl to docela horor. Měli jsme velkou marodku a týden před plesem nám jedna tanečnice odřekla účast. Její náhradnice na přípravu moc času neměla. Další chlapec je po operaci nohy,“ prozradila peripetie Věra Šváblová. Přesto se svého úkolu tanečníci zhostili na jedničku, a pokud se v choreografii objevila nějaká chybička, nezasevěný divák si jí stejně nevšimnul.

(lef)

Velký mráz kluky od obchůzky Blažejáků neodradil

Ani vysoký mráz neodradil kluky v Blatničce od tradiční obchůzky Blažejáků. Uskutečnila se o svátku sv. Blažeje (3. února), a když kluci v poledne vycházeli, ukazoval teploměr -17.

„Takový mráz při obchůzce snad ještě nepamatuji,“ řekl známý písmák a milovník historie Miroslav Hudeček, který skupinu Blažejáků vždy doprovází. Stal se jejich velitelem i letos. Vzal si kvůli tomu dokonce dovolenou. Do ulic tentokrát vyrazilo dvanať kluků. Nejmladší Dominik Klepáč měl přitom teprve tři roky. Všichni byli vybaveni dřevěnými šavlemi. Před každým domem udělali kolečko, položili kamarádovi před sebou šavli na rameno a za chůze zpívali: „Na Blažeje svatého, učitele velkého! Kdo své dítky miluje, vede je k dobrému...“ Znovu a znovu, stále dokola.

Jeden ze starších kluků se ujal role zvoníka, takže zvonil na domy. Další byl pokladníkem a vybíral do krabice peněžní příspěvky. Někde zůstaly dveře zavřené, ale ve většině domech byli lidé štedří. Někteří starší

obyvatelé Blažejáky už dokonce očekávali ve vratech anebo vyhlíželi v oknech a měli pro kluky nachystané i nějaké sladkosti.

Podle Miroslava Hudečka vznikla blažejská koleda v roce 1852. Do Blatničky se dostal tento zvyk ze sousedních Boršic. Chlapci na obchůzku vždy vyráželi o svátku svatého Blažeje, který připadá na 3. února. Dřevěné šavle měly připomínat svatoblažejské požehnání udělované ten den v kostelech. Má chránit proti krčným onemocněním. Původně hoši za odměnu dostávali luštěniny, vejce, slaninu a klobásky. Později to pak byly peníze. Vykoleďované dary byly v dávných dobách určeny učitelům, jejichž platy byly tehdy velmi malé. Postupem doby ale plynul výměn na jiné účely. V novodobé historii část vybraných peněz hoši obvykle věnují na opravy kostela a za zbytek se nakupují

sportovní potřeby.

„Obchůzka Blažejáků byla prestižní otázkou. Odměnou byly pamlsky a vejčka. Peníze se pak za nás většinou darovaly na opravy kostela,“ připomíná starostka Jarmila Hrušková. Právě z její iniciativy se obchůzka Blažejáků v obci na počátku nového tisíciletí obnovila. „My jsme dávali na kostel polovinu a zbytek jsme si

rozdělili mezi sebou,“ vzpomíná na své dětství Hudeček. Letos kluci vybrali 4.780 Kč. Z výtěžku každý dostal za odměnu stokrát. Rovně dva tisíce pak věnovali na opravu plánované elektroinstalace kostela. Za zbytek se zřejmě koupí síť do branek, které jsou už poničené.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Než kluci obešli celou Blatničku, byli pořádně vymrzlí.

V Nové Lhotě školáci připravili výjimečný bál

Sálem kulturního domu v Nové Lhotě zněla píseň Vangelis, na kterou zatančilo polonézu šest párů malých tanečníků z první

až páté třídy základní školy. Tímto předtančením malých školáků je tamní malotřídková výjimečná. Letos se polonéza školáků z niž-

šího stupně tančila v Nové Lhotě už potřetí. „Proč jsme s tím přišli? Dříve jsem učila v Kuželově, kde jsem připravovala deváťáky, tak-

že jsem s nácvikem měla určité zkušenosti. Říkali jsme si, že by bylo škoda pořádat školní ples bez předtančení, a tak jsme to před třemi lety zkusili. Zpočátku jsem měla obavy, jestli vše dobře dopadne, ale nápad se ujal, proto pokračujeme a máme z výsledku radost,“ uvedla učitelka Šárka Hlahůlková. Děti se pod jejím dohledem připravovaly od října. Zpočátku se scházely při nácviku jednou týdně a před samotným vystoupením ještě častěji. Přesto učitelka zažívala poslední týden horké chvíle. Pět tanečníků onemocnělo, což jí dělalo pořádné vrásky na čele. Nakonec se ale na tanečním parketu objevili všichni.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Společný snímek malých tanečníků s paní učitelkou Šárkou Hlahůlkovou.

Naši mladí lidé pracují za hranicemi vlasti

Počátkem minulého století odcházela spousta lidí z našeho regionu i Hornácka za prací do zahraničí. Doba byla zlá, a tak šli za lepším výdělkem za moře. Po vydělání peněz se pak někteří vrátili, a jiní zapustili kořeny v nové zemi. Pokud se k takovému kroku někdo chtěl odhodlat po osmačtyřicátém roce, měl smůlu. Buď musel zvolit komplikovanou cestu útěku, nebo v pozdějších letech získat tzv. devizový příslib. Na jeho základě bylo možné vycestovat do vysněné země a pak v zahraničí zůstat. Mělo to ovšem jednu drsnou podmínku... Poté už obvykle nevedla cesta zpět. Snad jen přes pobyt v kriminále. S otevřením hranic v devadesátém roce se lidem opět otevřely neskutečné možnosti. Mnozí mladí lidé využili nové příležitosti a odešli do zahraničí studovat i vydělávat, stejně jako kdysi jejich předkové. Oslovili jsme několik z nich, kteří se byli ochotni podělit o své zkušenosti a zážitky, které prožili a stále prožívají daleko za hranicemi svých domovů.

Marie Cíchová odešla z Blatnice do vinařství na Novém Zélandu

Vyrůstala uprostřed rodinného vinařství, a tak nebyl žádný div, že se dnes sedmadvacetiletá Marie Cíchová rozhodla po maturitě na strážnickém gymnáziu vystudovat Fakultu potravinářské biochemie na Vysoké škole chemicko-technologické v Praze. Poté, co studia před třemi roky zdárně dokončila, zůstala ve škole rok coby asistentka.

„Nakonec jsem odešla, protože mě to nebavilo. Hledala jsem práci, ale byl to docela problém, protože všude chtěli angličtinu. To byl také důvod, proč jsem zamířila na rok do Anglie, kde jsem se stala au-pair,“ prozrazuje motivaci odchodu do Londýna mladá Blatničanka. Kromě hlídání dětí v Londýně studovala jazyk. Domů se vrátila předloni v září.

„Práci jsem ani nezačala hledat. Bratr Václav mně totiž poradil, abych odjela ještě na zkušenou na Nový Zéland. Věděli jsme, že se odtud vrátí jeden kluk z Kobylí. Zkontaktovala jsem ho a on mně doporučil firmu. Napsala jsem tam a hned se mně podařilo získat smlouvu na čtyři měsíce. Jednalo se o práci v laboratoři v době vinobraní,“ vzpomíná na konec roku 2010 Marie.

V podzimních měsících ještě pomohla s vinobraním rodičům a bratrovi a v loňském únoru odletěla na Nový Zéland. Jejím

novým působištěm se stala laboratoř, kde pracovala ve dvanáctihodinových směnách.

„Vedla jsem noční šichtu. Deseťlenný tým tvořili lidé z celého světa. Byli z Chile, Argentiny i Číny. Novozélandané jsou velmi milí a důvěřiví. Nikdo nám nedal pocítit, že jsme cizinci. Cítila jsem se tam jako doma. Naším úkolem bylo měřit cukernatost. U bílého vína to bylo po dvanácti a u červeného po čtyřiaadvaceti hodinách. Musí se jít k tanku nabrat vzorek a potom zpět do laboratoře. Během noci se dělá třeba tři sta vzorků, takže je tam zapotřebí hodně lidí,“ popisuje něco ze své pracovní náplně mladá vinařka z Blatnice.

Podle jejího mínění se chodí obří firmy, kde se při vinobraní zpracovává 35 000 tun hroznů, z nichž se vyrobí 26 milionů litrů vína, nedá s jejich rodinnou firmou, obhospodařující pouhých pět hektarů, vůbec srovnávat.

„Našla jsem se tam, protože jsem vlastně nikde jinde nedělala. Po měsíci jsem dostala nabídku na stálé zaměstnání. Zvažovala jsem to a nakonec jsem si řekla, že to na rok zkusím, protože tato praxe bude dobrý řádek v životopisu,“ říká se smíchem Marie.

Obří firma, ve které pracuje, má čtyřicet stálých pracovníků. V době vinobraní se ale najímá

dalších sto dvacet. Vydělat se tam dají pěkné peníze. Na Novém Zélandu je ale také hodně draho. Do začátku by měl mít každý dvacet až třicet tisíc korun. K tomu je ovšem třeba přičíst rovněž letenku, která vyjde na druhý konec světa zhruba na třicet tisíc. Záhy po příletu si totiž každý musí pořídit auto. Bez něj se na ostrově nikdo neobejde.

Firma, ve které Marie Cíchová

kde působí, se pěstuje z devadesáti procent Sauvignon. Cukernatost je tam podobná jako v Blatnici. Pohybuje se okolo dvaadvaceti až čtyřiaadvaceti stupňů. „Nový Zéland je téměř stejné pásmo jako Česká republika, pouze je z druhé strany zeměkoule. Léto je tam proto stejné jako tady a zima trošku mírnější než u nás,“ připomíná Blatničanka.

Laboratoř vinařské firmy na Novém Zélandu se pro Marii Cíchovou stala na více než rok místem, kde získává praxi.

Foto: Archiv Marie Cíchové

pracuje, má čtyřiaadvacet zákazníků, jimž zpracovává hrozny. Na jihu ostrova v oblasti Malborow,

A jaký byl po deseti měsících návrat domů? „Myslím, že mně nic neuteklo. Nic zásadního se tady

nestalo. Lidé mě přijímají stejně, jako bych nikde nebyla. Je ale pravda, že já všechno vidím jinak, jakoby z nadhledu. Víím, co jsou skutečné starosti a co věci, kterými není zapotřebí se nějak trápit," dělí se o zkušenost mladá žena. Pár dnů po oslavách Silvestra opět odletěla na Nový Zéland, kde by ještě chtěla pobýt půl roku. Poté chce cestovat. Láká ji Indie a os-

trovy v Tichomoří. Poté zvažuje, jestli se usadit doma, nebo ještě vyrazit na zkušenou do Ameriky. Ve vinařství Donalda Trumpha začal totiž od ledna pracovat její kamarád, s nímž se seznámila ve firmě na Novém Zélandu.

„Pokud bych se do Ameriky dostala, tak bych tam ráda získala nějaké zkušenosti. Uvidíme, jak všechno dopadne. Pak mám

v plánu s jedním kamarádem něco rozjet tady. Víím o jedné mezeře na trhu, ale nic konkrétního zatím neprozradím," říká tajuplně vinařka.

O svých pracovních zkušenostech v zahraničí tvrdí, že získala větší rozhled. Problém českých lidí vidí v tom, že si pořád na něco stěžují. Většina z nich přitom nikde nebyla, a tak si ani

nemohli vyzkoušet, jak se žije jinde. „To, co řeší tady, je nic proti tomu, co je zapotřebí řešit v zahraničí. Člověk se tam prostě o sebe musí umět postarat sám a navíc musí zvládnout jazykovou bariéru. Pokud uspěje, tak ale získá velké sebevědomí. Je ovšem nutné se rozhoupat a vycestovat," uzavírá naše setkání Marie Cíhová.

Radka Vyskočilová pečovala o děti i nemocné v Anglii a Americe

Osmatřicetiletá Radka Vyskočilová z Blatnice vystudovala Obchodní akademii v Uherském Hradišti. Po krátké praxi v kanceláři základní školy v rodné obci zamířila v roce 1995 do Anglie, kde se stala stejně jako mnohé jiné dívky au-pair.

„Proč? Mým hlavním cílem bylo, abych se rychle naučila angličtinu," vzpomíná žena. V první rodině pobyla devět měsíců. V té době skutečně téměř neznala řeč a hodně jí pomáhala babička domácích, která jí na vše ukazovala a říkala, jak se jmenuje.

Kromě péče o ještě ani ne ročního chlapečka musela pomáhat také s provozem penzionu. Samozřejmostí proto bylo převlékání postelí po hostech a příprava klasické anglické snídaně. „Když se na to podívám zpětně, tak jsem tam vlastně pracovala jen za kapesné," vzpomíná na své začátky v zahraničí Radka. Podle jejího mínění musí být člověk diplomat a snažit se s lidmi co nejlépe vyjít. V první rodině pomáhala devět měsíců. Dalších osm měsíců pak pečovala o dítě v Londýně.

Po návratu domů našla dobré místo v Kordárně ve Velké nad Veličkou, kde využila své nové znalosti angličtiny.

„Vydělávala jsem tam na tehdejší dobu pěkné peníze. Přesto mě to znovu táhlo do ciziny. Bratranec v té době už nějaký rok žil a pracoval v Americe, tak jsem se tam chtěla vypravit za ním," prozrazuje další část svého dobrodružného života Radka. Zažádala proto o vízum. Měla štěstí, dostala ho

na deset let. Začátky byly ale v Americe tvrdé. „Přestože tam měl člověk známé, v konečném důsledku se o sebe musí každý postarat sám. Známi mně poradili inzertní noviny, které v Chicagu vydávali Poláci, a já jsem začala hledat. Odpověděla jsem na jeden inzerát, v němž paní potřebovala ženu na úklid domácnosti," vrací se ve vzpomínkách jedenáct let zpět Radka.

Vzápětí dodává, že na tomto místě vydržela pouhé dva měsíce. Dotyčná žena byla drsná

Blatničanka. A měla štěstí. Objevila manželský pár, který hledal chůvu ke svému sedmýdennímu synkovi. „Kontaktovala jsem je a oni mne po hodinovém pohovoru přijali. Byli to skvělí lidé. Nakonec jsem u nich zůstala devět let. Inzerát, na který jsem jim tehdy odpověděla, mám stále schovaný," tvrdí Radka.

Manželé byli právníci a praktikující židé. „Mne svou vírou ale vůbec nijak neomezovali. Naprosto mě respektovali a ve volném čase jsem si mohla dě-

nevěděla, co tady dělám. Uvědomila jsem si, že jsem si zvykla na úplně jiný život. Byla jsem zvyklá na volnost i dostatek peněz. Týdně jsem tam vydělávala přes čtyři sta dolarů. K tomu jsem měla ubytování a stravu zdarma. Tady jsem najednou nemohla sehnat práci. Ty nabídky byly šilené. S platem nižším, než jsem měla před deseti lety v Kordárně," dělí se o svou zkušenost z roku 2009. Práci přitom zdaleka nehledala jen na Slovácku. Rozjela se i do Prahy, ale nic pořádného nenašla ani tam. V té době žila z úspor, které ovšem velmi rychle mizely. Nakonec začala hledat místo opět v Anglii. Zjistila, že je tam nedostatek pečovatelek k přestárlým a nemocným lidem. V roce 2010 se vrátila do země, kde před patnácti lety začínala. Udělala si tam pod jednou agenturou kurz pečovatelky a nastoupila do práce. V průběhu loňského roku se starala v různých částech Anglie o několik přestárlých a nemocných lidí. Týdně si vydělávala 360 až 470 liber. Rozhodně ale nešlo o lehkou službu.

Někteří ze svěřených klientů byli totiž psychicky nemocní a také agresivní. Jedna třiatřicetiletá paní například trpěla pokročilým stadiem Alzheimerovy nemoci. „Dlouhodobou paměť měla skvělou. Naprosto přesně si pamatovala, co se v jejím životě stalo v roce 1913. Po vypití čaje se mne ale za hodinu třeba šedesátkrát zeptala, jestli už měla čaj a kdo jsem. To se doopravdy nedalo dlouho vydržet," přiznává Radka.

Osmatřicetiletá Radka Vyskočilová si už nedokáže představit, že by žila trvale v České republice.
Foto: Lenka Fojtíková

pedantka. Jakmile Radka splnila požadované úkoly, kontrolovala její zaměstnankyně každý detail a škvíru, jestli je vše perfektně udělané. Kromě úklidu musela chodit také venčit psa. Ale ne jen tak někam. Musela ho vodit do pěkného prostředí, kde byla šance potkat jiné psy, aby měl dobrou společnost. „To se fakt nedalo, a tak jsem začala znovu pročitat inzeráty," vzpomíná

lat, co jsem chtěla. Mým hlavním úkolem byla péče o chlapce a později i o jeho sestru. Jak rostli, tak jsem je vozila do školy a různých kroužků. Když jsem od nich odcházela, bylo jim devět a sedm let. Dodnes jsme v kontaktu," prozrazuje zkušená cestovatelka.

Do Blatnice se vrátila po devíti letech prožitých v Americe. „Život kolem mne běžel a já jsem

O svých zážitcích ze zahraničí se byla ochotná podělit o vánočních svátcích, kdy přijela domů do Blatnice. Po Novém roce se zase vracela do Anglie. Svůj život v České republice si už nedovede představit. „Co mně život dal a vzal venku? Naučila jsem

se žít sama se sebou, vyjít s tím, co mám, a moc si nevyskakovat. Naučila jsem se trpělivosti, nejednat zbrkle a v jednání být diplomatem. Uvědomila jsem si, že tato práce má smysl. Zastávám totiž názor, že člověk by měl dělat to, co ho uspokojuje a má

smysl. Moje babička mně vždy říkala: „Dělej věci pořádně, nebo je nedělej vůbec!“ Když jsem odcházela z posledního místa, tak mně pán, co jsem se starala o něho a jeho manželku, řekl, že jim budu chybět. Že jsem pro ně byla jako druhá dcera. To je

důvod, proč má smysl tuto práci dělat. Odcházela jsem od nich s pocitem, že jsem jim vrátila chuť do života a udělala pro ně maximum. Víím, že si v cizině nebudu moct zajít na Antoníněk, ale mám tam práci,“ končí své povídání Radka.

Manželé Grombířovi v Anglii studují a vychovávají dceru

František a Vladka Grombířovi mají oba šestadvacet let. Po maturitě na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži se rozhodli, že společně odejdou do Anglie. První práci získali přes inzerát. Prošli v Praze pohovorem a do dvou měsíců začali pracovat. Starali se o lidi trpící Alzheimerovou nemocí a přitom navštěvovali kurzy angličtiny.

Poté Vladka vystudovala AS Level psychologii a následně přešla na univerzitu, kde získala bakalářský titul za anglickou literaturu a němčinu. František vystudoval historii a politologii. „Proč jsme se rozhodli odejít do zahraničí? Chtěla jsem studovat angličtinu a němčinu. Přijímací zkoušky z angličtiny mně ale doma o bod utekly. Jedním z dů-

vodů mého odchodu proto bylo zlepšení jazyku. Také jsem prahla po získání zkušeností v cizí zemi. Kromě toho jsme se chtěli osamostatnit. Zvažovali jsme, jestli je u nás možné studovat a případně žít i v manželství. Nakonec jsme došli k závěru, že to bude v Anglii jednodušší,“ prozrazuje důvody svého odchodu Vladka z Blatnice pod Svatým Antonínkem.

„Nedovedu si představit, že bychom šli jinam. Uměl jsem obstojně jazyk a z kulturního hlediska nám byla tato země nejbližší. Svou roli sehrála i skutečnost, že oproti Americe či Austrálii jsou to do Anglie pouhé dvě hodiny letu,“ doplňuje svou ženu František, který pochází z Hroznové Lhoty.

Za svého pobytu v zahraničí si mladý pár řekl své ano na společnou cestu životem. Ve druhém ročníku vysoké školy se jim potom narodila dcera Amálka, která má dnes tři roky.

V současné době František dokončuje magisterské studium mezinárodních rozvojových studií se zaměřením na Afriku. Zároveň studuje kurz pro učitele angličtiny. Vedle studií ještě zvládne pracovat dvaadvacet hodin týdně v městské knihovně.

Vladka po získání bakalářského titulu stejně jako její muž studuje večerní kurz pro učitele angličtiny. Přes den se pak věnuje výchově dcery Adélky. „Chodím s ní na balet, do gymnastiky, na step a také do dětských center. Tam se setkáváme s kamarády,“ upřesňuje mladá maminka.

Manželé Grombířovi žijí na severu země ve městě Huddersfield. Podle Františka byly nejtěžší začátky. Do Anglie přijeli v době, kdy stále pršelo a vše vypadalo šedivě a pochmurně.

„Zpočátku to byl takový skok do reality. Čím jsem tady déle, tím se cítím více přijímán. Zapojuji se do kulturních aktivit ve městě i regionu. Skrze historický výzkum a práci na různých projektech jsem navázal mnoho kontaktů. Společnost tu má dlouholetou zkušenost se soužitím různých etnických skupin. Nedělejme si ale iluze, že všichni Angličané milují imigranty. Předsudky panují všude. Naším úkolem je proti nim bojovat,“ míní mladý muž.

„Já jsem se zpočátku snažila hodně zapadnout, ale časem jsem pochopila, že stoprocentně to nepůjde nikdy. Ať chceme

nebo ne, naše mentalita se od té anglické liší. Na základě své odlišnosti se občas setkávám s projevy xenofobie. Znáám ale i spoustu místních lidí, kterým naše „odlišnost“ nevadí a berou nás,“ dělí se o zkušenosti ze života v Anglii Vladka.

„Myslím, že se trochu lišíme od ostatních imigrantů. Přijeli jsme studovat a žít. Ne vydělat balík peněz a vrátit se domů. Ať si ostatně nikdo nemyslí, že ho v zahraničí čeká bez nějaké kvalifikace a pořádné dřiny zlatý důl. Opak je pravdou,“ upozorňuje František.

Dnes se oba manželé trochu obávají návratu domů. Myslí si, že to bude těžké. V zahraničí žijí od roku 2006 a oba tvrdí, že se za tu dobu život v České republice hodně změnil.

Manželé se shodují, že odchod do Anglie pro ně byl obohacujícím. Připouští, že by se jednou chtěli vrátit domů, ale zatím neví kdy. Jejich malá dcera Amálka, která se narodila v Huddersfieldu, kde s rodiči žije, při rozhovoru plynule přechází z češtiny do angličtiny. Jeden den v týdnu totiž tráví ve školce. „Myslím si, že schopnost mluvit anglicky jako rodilý mluvčí je pro dceru obrovská investice do života,“ upozorňuje otec.

„Pokud bychom se vrátili, tak by pro mě asi bylo nejsnadnější učit někde angličtinu či němčinu,“ tipuje Vladka. František zase uvažuje o práci pro nějakou humanitární organizaci, nad výukou angličtiny, a v úvahu připouští také akademickou dráhu v oboru historie nebo politologie.

Lenka Fojtíková

Manželé František a Vladka Grombířovi s dcerkou Amálkou žijí v Anglii v univerzitním městě Huddersfieldu. Foto: Rodinný archiv

V Lipově u zápisu pomáhaly беруšky

Školačky ze čtvrté a páté třídy Základní školy v Lipově se jedno lednové odpoledne proměnily v беруšky. U vchodu do budovy vyhlížely rodiče, kteří přiváděli své ratolesti k zápisu do prvních tříd.

Každého se ujaly a zavedly nejdříve do šatny. Tou se stala jedna ze tříd prvního stupně. Poté se svými svěřenci zamířily do další učebny. Tam už na ně čekala paní učitelka. A také plnění prvních úkolů. Vyplňovali pracovní list a také kreslili postavy. Zatímco budoucí školáci pilně pracovali a komunikovali s paní učitelkou, rodiče na ně čekali a vše pozorovali ze židliček umístěných vzadu místnosti.

„Kuba se do školy těšil. Rozhodně žádnou trémou netrpěl. V březnu mu bude šest. Paní učitelka ve školce nám radí odklad. Uvidíme. Za půl roku se toho ještě může hodně změnit,“ prozradila maminka Petra Bláhová. V další učebně na děti čekalo rozpoznávání barev, geometrických tvarů, prostorové vnímání

a rozeznávání pojmů vpravo, vlevo, nahoře a dole.

„Nenásilnou formou se snažíme zjistit, jestli má dítě předpoklady k nástupu do první třídy,“ připomněla hlavní smysl zápisu vedoucí učitelka prvního stupně Základní školy v Lipově Šárka Mikesková. Spolu s kolegyňami

u zápisu očekávaly dvaatřicet předškoláků.

Na každém stanovišti budoucí školáčky sbírali body. Ty formou černých puntíků přibývaly na беруšce v sáčku, který dostali při vstupu. V poslední učebně děti svou první návštěvu školy zakončily písničkou či básničkou.

Na památku si každý domů odnášel dárečky a sladkosti, jimiž se zaplnily sáčky s беруškou.

Před odchodem domů ale ještě zamířili do ředitelny. Zde všichni rodiče dostali od ředitele rozhodnutí o přijetí, či nepřijetí budoucího prvňáčka. „Je s tím spojená spousta agendy. Dříve děti přišly k zápisu a prostě se zapsaly. Od roku 2006 se musí dělat správní řízení o rozhodnutí přijetí, či nepřijetí,“ upozornil ředitel školy Jiří Šacha.

Přestože je dítě do školy přijato, rodiče mohou požádat o odklad jeho školní docházky. Čas na to mají do května. Na žádosti, kterou musí škole doručit, nesmí chybět potvrzení od lékaře a z pedagogicko-psychologické poradny.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Ostrožská Lhota zve na besedu s pamětníkem

Farnost Ostrožská Lhota zve na besedu s dvaadvadesátiletým Slavomírem Budařem z Blatnice. Tento pamětník zavzpomíná na P. Antonína Šuránka, s nímž se osobně znal. „Letos si připomínáme sto desáté narození otce Šuránka v Ostrožské Lhotě a třicáté výročí jeho úmrtí. Pamětníků, kteří ho znali osobně už mnoho není, proto jsme na besedu pozvali pana Budaře,“ uvedla Alena Skřenková. Beseda se uskuteční v Pastoračním domě P. Šuránka v Ostrožské Lhotě 11. března od 14.30 hod. Od 14 hod. bude v kostele křížová cesta. (lef)

Blatničtí vinaři nabízí Putování po jejich búdách

Blatničtí vinaři zvou na Putování po blatnických búdách. Letos se uskuteční v sobotu 19. května od 10 hod. Registrace bude i tentokrát v prostorách obecního úřadu. Za poplatek ve výši 600 Kč budou návštěvníci moct košťovat víno u čtyřiatřiceti vinařů. Navíc každý dostane taštičku a v ní degustační skleničku, mapku, tužku a poukaz na odběr lahvého vína v hodnotě 200 Kč. I letos bude rozvoz koňským spřežením a chybět nebude ani cimbálová muzika a večerní program s country kapelou. Pořadatelé počítají také s ukázkami řemesel a seminářem na téma gastronomie a víno. (lef)

Soutěž přilákala desítky dětí

Velkou soutěž připravila na jarní prázdniny Městská knihovna ve Veselí nad Moravou. Jmenovala se Jarní prázdniny v knihovně a probíhala souběžně na dětském oddělení i na pobočce Hutník. Pobavit se přišlo okolo sedmdesáti dětí. Do celotýdenní akce se zapojilo více sekcí Veselského kulturního centra včetně kina. Pro děti byly připravené tvořivé dílny, různé hry, zábavný program s vyhledáváním v knihách i na internetu. (lef)

Do knihovny se přišlo o jarních prázdninách pobavit okolo osmdesáti dětí.

Foto: Vladimíra Žajdlíková

Miroslav Hudeček vydal knihu a chystá další

Známý milovník historie a spisovatel Miroslav Hudeček z Blatničky vydal na přelomu roku novou knihu a nyní je v tiskárně další. Od roku 2000 jich napsal o Blatničce několik. Původně byl přitom zemědělským inženýrem a doktorem přírodních věd. Za jednatřicet let v blatnickém družstvu prošel mnoha posty, až před čtyřmi roky nakonec skončil ve Státním okresním archivu v Hodoníně, kde dříve prožil spoustu volného času při bádání o historii rodné obce.

Od počátku sleduji vaše literární aktivity. Přiznám se ale, že jsem nějak ztratila přehled, kolik knih už jste napsal.

Od roku 2000 jich bylo osm.

Můžete připomenout, jak se jednotlivé tituly jmenovaly?

Blatnička ve vzpomínkách a v roce 2000, Naši předkové v čase a fotografii, Spolkový život v Blatničce, Lidé a doba v Blatničce, Matrika domů v Blatničce, Průvodce hřbitovem v Blatničce, Vůně česneku, Špižůrek času a letos v lednu vyšla poslední s názvem Let holuba. Špižůrek času jsem napsal s kolegou z archivu Miroslavem Vargou. Jedná se o publikaci mapující osvobození jednotlivých obcí bývalého hodonínského okresu. Chtěli jsme napravit spoustu nesprávných údajů, které byly

o konci druhé světové války v povědomí lidí a také uváděny v různých publikacích.

Původním povoláním jste ale zemědělec, co vás vedlo k tomu, že jste začal psát?

Lásku k historii ve mně zřejmě probudila moje babička Anežka Mičulková. Byla vdova a na besedu k ní chodily vrstevnice, s nimiž vždy zavzpomínala na dřívější časy a také probírala, co se dělo

aktuálně ve vsi. Já jsem byl malý kluk a rád jsem jim naslouchal. Tak mne navedla k tomu, že jsem začal v dospělosti zkoumat, jak

RNDr. Ing. Miroslav Hudeček s jedním ze svých posledních rukopisů.

se žilo v obci dříve, i jednotlivé rody a jejich vzlety i pády. Je například velmi zajímavé, že o velmi bohatých rodech z poloviny osmnáctého století dnes už nikdo nic neví. Byli to například Hrašté či Jančíčké. Měli hodně vinohradů i polností.

Věřil jste, když jste začal sepsovat historii Blatničky, že napíšete tolik knih?

Původně jsem si myslel, že se o Blatničce nedá nic napsat. Když jsem do toho ale vnikl, zjistil jsem, že je opak pravdou. O lidech tady můžu psát donekonečna, protože je znám osobně. O některých jednotlivcích by se dalo psát na pokračování. Pak jsou jiní, kteří se tady jako by jen mihli.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Sídliště zvýší počet parkovacích míst i pocit bezpečí

Na další fáze regenerace Sídliště se chystá radnice v Uherském Ostrohu. Letos chce vytvořit nová parkovací místa a pozornost zaměří i na dětské hřiště. V příštím roce má přijít na řadu rozšíření vozovky u zdravotního střediska a omezení rychlosti vozidel.

Radnice v Uherském Ostrohu vnímá oživení Sídliště opravdu velmi vážně a snaží se vyjít vstříc lidem, kteří v něm bydlí. V roce 2011 nechala opravit několik chodníků a přístupových komunikací. Nejviditelnější částí revitalizace ovšem bylo vytvoření nové vozovky, díky níž obyvatelé několika rodinných domů nemusejí vyjíždět s autem po zabláčené polní cestě. Nyní chce město v revitalizaci pokračovat. „Zpracovali jsme žádost o dotaci z programu Regenerace panelových sídlišť, abychom mohli pokračovat dál. Letos bychom chtěli u domů č. 841, 842, 848 a 849 vybudovat

nová parkovací místa u domů č. 841 a 849 upravit stanoviště na komunální odpad a věnovat se rekonstrukci dětského hřiště,” uvedl místostarosta Uherského Ostrohu Ivan Klauza.

Podle místostarosty je dětskému hřišti nutné věnovat zvýšenou pozornost. „Je potřeba jej vybavit novým zařízením a zároveň i nasvítit. Světlo přitom nebude určeno k tomu, aby bylo hřiště využitelné i v pozdních večerních hodinách, ale aby zabránilo vandalství,” vysvětlil Klauza.

Radnice přitom spřádá plány i dále. „Vjezd na Sídliště u zdravotního střediska je potřeba

rozšířit tak, aby vozovka měla šest metrů. S tím souviselo i pokácení čtyř topolů, které byly stejně již suché. Zároveň budou u vjezdu na Sídliště a poblíž mateřské školy umístěny retardéry či omezovače rychlosti, aby každého řidiče donutily zpomalit. Na Sídlišti navíc bude umístěna dopravní značka Obytná zóna, takže rychlost bude omezena na třicet kilometrů v hodině,” doplnil místostarosta.

S rozšířením vozovky u zdravotního střediska při vjezdu na Sídliště bude souviset i změna v systému chodníků. Stávající, který vede podél zmíněné vozovky, bude úplně zrušen a vy-

budován bude v místě, kde je vyšlapaná stezka, tedy šikmo od zdravotního střediska směrem k nejbližšímu panelovému domu. Město chce zároveň doplnit Sídliště novou zelení a dovybavit mobiliářem v podobě laviček a odpadkových košů. V roce 2011 stála revitalizace Sídliště přibližně šest milionů korun, přičemž dotace činila přibližně 4 miliony, zbytekhradilo město ze svého rozpočtu. Obdobně tomu má být i letos, jen s tím rozdílem, že investovaná částka má klesnout přibližně na polovinu.

Hynek Zdeněk

Veselské kulturní centrum má nového ředitele

Koncem minulého roku vyhrál výběrové řízení na pozici ředitele nové Obecně prospěšné společnosti Veselské kulturní centrum (VKC) Pavel Uretšlégr. Ten ale nakonec novou pracovní příležitost odmítl stejně jako následně zvolená Magdalena Múčková, která byla vloni ředitelkou městského kulturního střediska. Nově vzniklou společnost proto nakonec od prvního ledna vede osmadvacetiletý Michal Blažíček. Záhy po svém nástupu do funkce byl ochotný odpovědět na některé otázky týkající se chodu nové společnosti i kultury ve městě.

Jaké máte prvotní pocity na postu ředitele?

O kulturu, její obnovu a rozvoj ve městě se zajímám už dlouhou dobu, takže je to pro mne v této chvíli výzva. Šel jsem do toho s tím, že to chci zkusit. Je ale také pravda, že jsem nikdy neměl ambice být ředitelem. Původně jsem měl předjednáno, že bych ve Veselí mohl vypomáhat jako umělecký vedoucí. Spíše jsem chtěl mít volnější pole působnosti. V minulosti jsem se angažoval v Olomouci a Brně. Tyto aktivity jsem musel kvůli nové pracovní pozici omezit.

Šel jste to nelehkých podímkách, kdy se příspěvková organizace města proměnila v obecně prospěšnou společnost.

Je pravda, že ještě do konce loňského roku bylo zřizovatelem Městského kulturního střediska Veselí nad Moravou město a tedy i financovalo bezmála veškerou činnost. Od ledna se vše přetrasformovalo do obecně prospěšné společnosti. Je to nezávislá, nezisková forma organizace, která je zčásti nezávislá na městě. Vzhledem k působišti a výkonu činnosti bude ale samozřejmě město vždy hrát stěžejní roli.

Je tajné, s jak velkým balíkem peněz budete ročně hospodařit?

Ne. Od města máme přislíbeno něco málo přes pět milionů korun, ale pevně věřím, že se nám bude dařit zajistit finance i z jiných zdrojů.

O kolik je to méně, než měla k dispozici vaše předchůdkyně?

Zhruba o čtvrtinu. Způsob financování se samozřejmě mění. Ve

městě se nyní transparentnějším způsobem rozbíhají grantová řízení, ve kterých bude pro letošní rok více finančních prostředků, než tomu bylo doposud. Tam budeme moci usilovat i my. Chceme také nadále rozvíjet spolufinancování z jiných prostředků, ať už jsou to ministerské nebo jiné nadační zdroje.

Michal Blažíček vystudoval divadelní a filmové vědy na Univerzitě Palackého v Olomouci, takže má k divadlu blízko.

Využívala toho i vaše předchůdkyně?

Určitě. Moje zkušenost je ale taková, že by toho mohlo být více. Chod VKC je samozřejmě jiný, než co by možná některé nadace chtěly podporovat, ale je tady řada dalších zdrojů, s nimiž se dnes a denně potýkáme v Olomouci nebo Brně. Není to samozřejmě nejsnazší, protože se veškeré úspory vždy nejvíce dotknou právě oblasti kultury.

Věříte, že se ji ve městě podaří na určité úrovni zachovat?

Myslím, že když do toho půjdeme s elánem a plíí, tak to půjde.

Prozradte nezasevěným, co

musíte ze získaných peněz od města zaplatit?

Většina peněz jde na provozní náklady. Patří sem mzdy zaměstnanců, velké náklady dále tvoří provoz kulturního domu a kina Morava. Zde jsou vysoké úhrady energií. Vedle toho samozřejmě chceme udržet pravidelnou a co

Můžete být konkrétnější?

Například Štěpy, Slovácká stuha a řada dalších.

Věříte, že se tento dětský folklorní festival udrží? Na podzim se ozývaly hlasy, že skončí...

Je to problematické. V tomto směru má vždy rozhodovací právo město. Letos jsme se ale dohodli, že Štěpy uskutečníme. Stejně tak Slováckou stuhu. Ve spolupráci s městem plánujeme další tradiční akce na veřejných prostranstvích, které byly divácky úspěšné a mají také patriční kulturní a společenskou hodnotu. Rád bych ale vnesl nějaký nový prvek, aby vše mohlo nadále fungovat a rovněž se mohlo dále rozvíjet.

O jaké nové prvky by mělo jít?

Propagace, spolupráce a provázání například se zahraničními partnery, aby měly akce stále vyšší kredit. Připravujeme také nový web, jehož prostřednictvím si budou moci zájemci objednávat vstupenky a dovédat se co nejvíce o plánovaných akcích apod. To bude posléze možné i přes mobilní telefony. Naše místní tradiční kultura, která je určitě atraktivní nejen u nás, ale i za hranicemi, může mít navíc také pozitivní efekt na turismus v našem regionu.

Už máte v plánu něco konkrétního?

Dále poběží divadelní předplatné, ale rád bych veselským divákům nabídl pestřejší divadelní nabídku, aby se mohli více seznámit se současnou divadelní kulturou. Doposud zde nebyla věnovaná pozornost alternativním žánrům, což bych rád také změnil. Chtěl bych nabídnout i nějaké pravidel-

možná nejbohatší nabídku kulturních akcí.

Kolik máte zaměstnanců?

Osm včetně knihovny. Činnost organizace však pomáhá zajišťovat celá řada externistů a pracovníků na dohodu. Jde například o promítače v kině, šatnářky, uvaděčky, atd.

S jakou vizí jste na post ředitele nastoupil? Co chcete změnit, s čím novým přicházíte a co naopak udržet?

Základem je samozřejmě vycházet z toho, co tady doposud bylo, a ne začínat úplně od nuly. Určitě budeme navazovat na tradiční akce.

nější kulturní akce představující právě tento druh umění.

Co třeba?

Například hudební pořady, menší divadelní přestavení, která jsou v současné době aktuální a vztahují se k aktuálním tématům, výtvarné projekty a celou řadu dalších.

Pokud ale vím, tak hudební večery tady v minulosti s poměrně širokou nabídkou byly, ale nebyl o ně zájem...

Musíme samozřejmě uspokojit většinového diváka, ale mým zájmem je, aby si na své přišel i ten okrajový. Propagaci budeme chtít dosáhnout toho, že si sem najdou cestu i ti, kteří za kulturu zatím běžně nechodí. Myslím si, že pokud by okusili různé alternativy, tak se jim to jistě zalíbí. Takto bychom mohli najít další návštěvníky.

Nač konkrétně byste v horizontu příštího půl roku obyvatele Veselí i přilehlého okolí pozval?

Mám rozjednané Divadlo Petra Bezruče z Ostravy, což je dle mého názoru v současnosti jedna z nejzajímavějších divadelních scén u nás, dále jednáme s Divadlem Husa na provázku a dalšími. Vše se zatím mění ještě ze dne na den a záleží, aby se nám podařilo nalézt vhodný termín.

V tomto máte zřejmě díky své původní profesi velkou výhodu...

Napříč festivaly, kluby a divadly už navazují celou řadu spoluprací. Doufám, že se mně díky tomu podaří uskutečnit i nějaké velké koncerty, které by v minulosti nebyly možné.

Kde by byly?

To je ještě brzy předjímat. Určitě bych ale v létě rád uspořádal větší cyklus kulturních pořadů. Přestože doposud bývalo zvykem, že se v létě kulturní aktivity omezovaly, protože je celá řada lidí na dovolených apod., tak si ale myslím, že se stále najde celá řada zájemců. Naší snahou tedy bude najít takový typ produkcí, který by byl pro diváky atraktivní a byl zajímavým zpestřením parných letních dnů.

Už víte, kde?

Nerad bych to specifikoval. Vše bude záležet i na samotných umělcích, které místo pro ně bude nejvhodnější. Nerad bych veškerou kulturu centralizoval pouze do okolí kulturního domu, kina Morava a již tradičních míst. Mým cílem bude, aby kultura zasahovala i do okrajových částí města.

Pokud vše půjde podle plánů, kdy má být dokončena oprava Panského domu, o kterou by se měla vaše obecně prospěšná společnost také starat?

V listopadu by měl být již uveden do provozu. Mělo by tam vzniknout šest nových pracovních

míst. Počítá se zde s informačním centrem a dále se nabízí celá řada využití. Zpřístupní se nám totiž celá řada zajímavých prostor.

Pokud ale vím, tak je nebudete moct první roky pronajímat podnikatelům. Nebojíte se, jak zvládnete provoz další budovy?

Všechno se bude samozřejmě řešit v úzké spolupráci s městem. Musíme společnými silami z Panského dvora vytvořit takový „klenot“ našeho města. Bude to jedna z věcí, na niž pak budou moci být Veselané hrdí a která naláká jistě celou řadu turistů.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Bc. Michal Blažiček (* 13. 10. 1984 v Kyjově) po maturitě na strážnickém gymnáziu vystudoval divadelní a filmové vědy na Univerzitě Palackého v Olomouci. Před šesti lety byl ve Veselí nad Moravou u zrodu multi-kulturního festivalu nesoucího název Svátek bláznů. V Olomouci pak spoluzakládal občanské sdružení, které organizuje různé kulturní aktivity. Nějakou dobu také pracoval jako osvětlovač (light designér) v Moravském divadle Olomouc. Dále byl manažerem mezinárodního festivalu Divadelního světa Brno.

Senioři slavili

Druhou středu v únoru prožili v Uherském Ostrohu malou slavnost všichni členové klubu dříve narozených. Uskutečnilo se totiž jejich už sto devadesáté setkání a po sto páté se sešli v prostorách koncertního sálu na zámku.

Členové klubu dříve narozených v únoru nejdříve zamířili na vernisáž Miroslava Hutptycha.

„Začínáme společně už devatenáctý rok. Původně jsme se scházeli v mateřské škole na Sídlišti,“ připomněla vedoucí klubu Věra Hendrychová. Senioři se scházejí každou první středu v měsíci v koncertním sále zámku. V únoru si schůzku o týden posunuli, protože se chtěli zúčastnit vernisáže básníka, aforisty, výtvarníka, editora, arteterapeuta Miroslava Hutptycha. Po zahájení výstavy pak všichni zamířili do koncertního sálu, kde byla s umělcem a jeho přítelem spisovatelem Josefem Kejhou beseda spojená s autorským čtením umělců.

„Já do klubu chodím od začátku. Dnes jsem už nejstarší. Pamatuji, jak jsme se nejdříve scházeli v mateřské škole na Sídlišti. Pro nás důchodce je to jediné povyražení. Věrka je moc šikovná a vždy nám připraví zajímavý program. Máme ji moc rádi,“ svěřila se pětáosmdesátiletá Marie Jurčecová. S tímto názorem souhlasily i další oslovené ženy. „Věrka zve zajímavé osobnosti z nejrůznějších oblastí. O historii města nám ale třeba vypráví také sama. Navíc jezdíme společně i na výlety,“ shodly se Anna Červenáková a Marie Morávková.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Nový ředitel Veselského kulturního centra má na starosti nejen většinu kulturního dění ve městě, ale také správu tří obřích budov – kina Morava (vpravo), kulturního domu (uprostřed) a Panského domu (část je vidět na snímku vlevo), který se v současné době opravuje. Provoz by v něm měl být zahájen v listopadu letošního roku.

Senioři se v Hluku schází už pět let

Hluční senioři jsou jasným důkazem toho, že život lze plnohodnotně žít i ve vyšším věku. Dlouze by o tom mohli vyprávět všichni, kteří se účastní pravidelných měsíčních setkání na hlucké tvrzi. Dobrým lékem na mnohé neduhy jsou pro ně radost a potěšení ze setkání s přáteli.

Po velmi zdařilém silvestrovském veselí se letos uskutečnil v pořadí už čtvrtý ples seniorů. Zároveň šlo o padesáté setkání, ke kterým za posledních pět let došlo. A jak vše vzniklo? Na sklonku roku 2007 se zrodila myšlenka obohatit něčím kulturu a dění ve městě pro starší generaci. U zrodu nápadu stál pan Otakar Konečný, jenž je do dnešní doby stále velmi dobrým organizátorem. Žádost byla schválena městským úřadem. Ten navíc seniorům poskytl bezplatné užívání sálů hlucké tvrze. Besedy pod heslem CSKD - co si kdo donese - se pomalu, ale jistě stávají velmi oblíbené, o čemž svědčí velká účast jak domácích příznivců, tak i z širokého okolí. Senioři mezi sebou zvolili organizační výbor, který začal s velkou láskou, ochotou a pečlivostí připravovat plán na půlroční období.

První beseda se do historie zapísala 20. března 2007, tudíž letos už oslaví páté narozeniny. Jejím mottem bylo „Už, kamarádi, pomalu stárnem“. V doprovodném programu nechyběl mužský

pěvecký sbor, který vystoupil za doprovodu harmonikáře. Přestože byla při prvním setkání menší účast, beseda sklídila velký ohlas a na ty následující přicházeli další a další návštěvníci. Dnes bývá sál tvrzi plný. Organizátoři ale vždy najdou pro každého hosta místo ke spokojenému a příjemnému posezení s přáteli.

Náměty k besedám se plánují dle ročního období i k různým vzpomínkám a tradicím města. Při zahájení programu si všichni zanotují píseň Na téj huckej věži, která se už stala jakousi seniorskou hymnou. Nechybí ani přivítací projev, gratulace k narozeninám či svátkům přítomných.

Amatérští umělci z řad seniorů připravují kulturní vstupy v podobě úsměvných scének. Program obohacují hlucké Tetičky, mužský pěvecký sbor i muzikanti. Sled besed nezapomíná ani na ty, kteří odešli na věčnost. Senioři tak vzpomínali například na velkého folkloristu doktora Ladislava Rutte, kostelní hudebníky, zpěvačky a zpěváky, kteří se věnovali duchovnímu zpěvu.

Senioři se v Hluku umí skvěle bavit.

Foto: Štěpán Mitáček

Jeden večer byl věnován všem živým i zemřelým harmonikářům z Hluku.

K velmi oblíbeným pořadům patří pochovávaní basy, oslavy Svátku matek, soutěž O seniorského slavíka, svatojánská noc, hodky, košť kvašáků a zeli, vinobraní, mikulášská beseda a Silvestr. K tanci i poslechu vyhrává kapela SENSO – KLAPE TO (seniordí sobě). Besedy kromě toho obohacují i vzácní hosté z blízkého okolí, kteří svým vystoupením vždy potěší.

Do Hluku tak už přijeli Tetičky a mužáci z Dolního Němčí, Tamburáši ze Strání, Tetičky z Kunovic, mužáci z Boršic u Blatnice, mužský sbor Vonica ze Zlína, mužský sbor z Ostrožské Lhoty a úplně mezi posledními na nedávném plese vystoupily mažoretky z Ostrožské Lhoty. Svým vtipným vystoupením v posledním vstupu vystoupily mažoretky jako krojové tetky, nakonec vše vysvětlily a přítomní zjistili, že kroje ukrývaly úplně sexy idoly. Svým vystoupením rozesmály a skvěle pobavily všechny přítomné. Odměnou pro ně byl velký neutuchající potlesk.

Jedna beseda byla věnována vzpomínce 130. výročí českého písničkáře Karla Hašlera. O podání krásných písniček se postaraly i hlucké Tetičky. Vzpomínka na Fanoše Mikuleckého byla zase důvodem k pozvání hostů z Mikulčic. Přijeli mužáci a krojované děvčata. Na Svátek matek zase přišly seniory hrou potěšit Ženičky a zazpívaly Klebetnice. Vloni ale v Hluku také mezi sebou přivítali hudebního skladatele, skvělého muzikanta a člověka Slávka Smišovského z Uherského Ostrohu, jemuž všichni chtěli popřát k životnímu jubileu. I tehdy se celý večer nesl ve velmi srdečné a milé atmosféře. Nikdo z přítomných zřejmě netušil, že jde o poslední setkání s tímto vzácným mužem.

Senioři nezapomínají ani na obyvatele Charitního domu v Hluku. Několikrát mezi ně zavítali a pobavili je svým kulturním vystoupením. Další setkání se v Hluku uskuteční 20. března, kdy se bude v tvrzi od 18 hod. vzpomínat na hudebního skladatele Karla Vacka, Josefa Poncára a Jaromíra Vejvodu.

Emilie Morozová

Mezi poslední hosty na plese patřily fantastické mažoretky z Ostrožské Lhoty.

Foto: Štěpán Mitáček

Futra probouzí k životu zapomenuté loutky

Fňukalovo stavení ve Velké nad Veličkou v posledních letech oživalo jen při Horňáckých slavnostech. Nyní zde tepe život i v zimě. Ve starodávné chaloupce se scházejí členové horňáckého občanského sdružení s názvem Futra. Obecní úřad jim zde vytvořil zázemí pro loutkovou dílnu.

„Jsme tady v pronájmu za symbolickou stokorunu na rok. Jsme vedeni obce proto velmi vděční, že jsme dostali tyto prostory k dispozici. Vhodné místo jsme hledali více než rok,“ začíná své vyprávění Martina Šalamounová. Při povídání stále pracuje na opravě jedné ze starých loutek. O kousek dál u stolu probouzí k životu další dřevěnou postavici-

něco víc než folklor. „Prostě jsme chtěli lidem nabídnout nějakou alternativu,“ upřesňuje iniciativu sdružení Martina Venclová. V létě roku 2008 se pak uskutečnila v rámci Horňáckých slavností první výstava ve Válcovém mlýně. Sklidila úspěch, proto v následujícím roce následovala další. Od té doby se ve Válcovém mlýně při Horňáckých slavnostech každoročně pořádá výstava

s názvem Horňácké múzy. Každým rokem je přitom k vidění jiné téma.

Letos chtějí organizátoři připravit dílny pro děti, keramiku, sochy a samozřejmě i loutkové divadlo. Toto ale nejsou jediné aktivity sdružení. „V hospodě U Jagošů pořádáme v květnu každým rokem výstavu s názvem Futrál. Zatím tam byly většinou fotografie, které

nám zasílali lidé, a my jsme vy-

brali ty nejlepší, které jsme tam pak vystavili,“ upřesňuje Martina Venclová. Letos v únoru sdružení zorganizovalo divadelní vystoupení Slováckého divadla, které vystoupilo pro děti s hrou Jak se bubnuje na princezny. V pátek před fašankovým víkendem se pak večer v restauraci U Jagošů uskutečnila Fašanková noc, při které se promítaly animované filmy pro děti i dospělé.

„A jak jsme se dostali k loutkám? S Vincentem jsme chtěli založit loutkové divadlo už dřív, proto jsme hledali spřízněné duše,“ připomíná Martina Šalamounová. „Potom nám Martin Kuchyňka řekl, že ve Velké už v minulosti loutkové divadlo bylo a že by mohly být nějaké loutky v mateřské školce. A měl pravdu. Našli

jsem je tam v krabicích ve sklepech,“ doplňuje kamarádku Martina Venclová. Později se mladí nadšenci dozvěděli, že v kulturním domě byl dokonce jeden menší sál určený přímo loutkovému divadlu. Dnes je tam ale už restaurace. Poslední žijící členkou původního loutkového divadla ve Velké nad Veličkou je Olga Pšurná.

Ta současným divadelníkům věnovala scénář Šípkové Růženky z roku 1926. „Tuto pohádku bychom chtěli dětem na zahradě Fňukalova stavení zahrát v rámci programu Horňáckých slavností. Vybrali jsme proto pět loutek, které budeme ke hře potřebovat a renovujeme. Tak bychom chtěli postupně opravit také všechny ostatní,“ říká při práci na jedné z nich Martina Šalamounová. Loutky jsou majetkem obce, která je dala sdružení k pronájmu.

„Chtěli bychom poděkovat a pochválit pana starostu, který nám velmi vyšel v vstříc. Ze starého obecního úřadu nám sem dal nábytek, nechal vyčistit komín a opravit elektřinu,“ upozorňují při loučení členové sdružení Futra. Kdo by měl zájem sledovat veškerou činnost a dění sdružení, stačí si otevřít tyto webové stránky: www.hornacko.net.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Vincenta Aranagu jsme zastihli při opravě jedné z loutek.

ku její manžel Vincent Aranaga. Po světnici pobíhá jejich malá dcerka. S několikaměsíční Aničkou v náručí přišla také Martina Venclová.

Všichni jmenovaní stáli v roce 2010 u vzniku občanského sdružení pro Horňacko, které nese název Futra. První aktivity členové ale vyvíjeli už o dva roky dříve, kdy uspořádali výstavu fotografií. Byla tehdy spojena s košem klobásek, protože měli obavy, že by jinak nepřišli lidé. Jejich hlavní záměrem od počátku bylo, aby se na Horňacku dělo

Chovatel sbírá drůbež, už má čtyřicet druhů

Byl jeden z únorových dnů, kdy venku mrzlo jen praštelo. Kdo nemusel, tak z domu nevystřčil ani nos. Osmadvacetiletý Martin Smetana ale v Blatničce čile pobíhal po svém pozemku, který v průběhu posledních dvou let proměnil v drůbeží farmu.

Není to ale farma ledajaká. Jejímu majiteli totiž rozhodně nejde o produkci zvířat za účelem zisku z prodeje drůbeže na maso či snesených vajec. „Někdo sbírá z n á m k y a já drůbež. Za d o c e l a

suchovské husy. „Ne! Ty nejsou ze Suchova, ale ze Suché nad Pernou, což je obec u Trnavy,“ vyvádí mne z omylu majitel neobvyklé sbírky živých exponátů.

Dlouze pak začne vyprávět o indických běžcích, což jsou speciálně vyšlechtěné kačeny se štíhlým tělem. V Asii je používají

Na jednom ze záhonů ale roste i na sto padesát rozličných plevelů, které zde vysadil záměrně. Kromě toho zde v sezoně rostou také okrasné i staré užitkové rostliny. Nechybí ani dnes už zapomenutá pohanka, peluska, bob, hrachor, len či pšenice dvojrznitá. Ze stromů pak mladý hospodář upřednostnil původní ovocné odrůdy jako jsou koženáče, moravské jaderníčky a nezapomněl ani na oskorušu.

Většina jeho rostlin je odolná proti plísni, takže je chemicky neošetřuje. V době dozrávání bývají velkou raritou rajčata. Při jedné návštěvě si je s nadšením

Kohout si majestátně vyšlapoval a peří se mu jen lesklo.

zahrady. Jedna starší paní mně říkala, že sem ráda zajde, protože dříve se v mnoha domech chovalo hodně různé drůbeže. Dnes už to ale není vidět. Na druhé straně je ale pravda, že nedokázala pochopit, že vše nechovám pro užitek. Pořád se vyptávala,

Martin Smetana z Blatničky vystudoval na univerzitě botaniku a zoologii.

krátkou dobu se mně tady podařilo vychovat z vajíček čtyřicet druhů. Je to nejjednodušší způsob chovu,“ prozradil mladý muž, který na univerzitě vystudoval botaniku a zoologii.

O každém ze svých svěřenců dokáže dopodrobna a s láskou vyprávět. Na jeho farmě jsou k vidění perličky, morky, bažanti, hned několik druhů slepic, moravští pštrosi, což jsou holubi, české husy, indiští běžci a třeba také

k ekologickému ničení škůdců na rýžových polích. „Tady jsou pro ně největší lahůdkou slimáci a žížaly. Vloni na podzim byl tento pozemek od slimáků úplně vyčištěný,“ upozorňuje chovatel.

Kromě drůbeže má Martin, který se do Blatničky přestěhoval za hlasem svého srdce ze Slovenska, na půlhektarové ploše také záhony. Další jeho neobvyklou sbírkou jsou totiž semínka rajčat.

„Mám jich přesně sto šedesát jedna. Potom také asi třicet druhů fazolí a třiadvadesát druhů česneku,“ vypočítává nadšenec.

Drůbež je na farmě šťastná, protože se volně pohybuje a nad pozemkem se občas i proletí. Uprostřed je vidět suchovská husa, která nepochází ze Suchova, ale ze Suché nad Pernou, což je kousek od Trnavy na Slovensku.

Indiští běžci byli v Asii vyšlechtěni k ekologickému ničení škůdců na rýžových polích.

fotografovali hosté z družebního Falkensteinu v Rakousku, kteří do Blatničky zavítali na návštěvu. „Jsou totiž mnoha tvarů i barev. Samozřejmě, že každým rokem nesadím vše, co mám ve sbírce. I tak je to pestré. Rajčata nejsou zdaleka jen červená, ale také růžová, a hned v několika odstínech žluté i oranžové,“ připomíná muž.

Na otázku, proč to všechno dělá, když z chovaných zvířat nemá vlastně žádný užitek, odpovídá, že pro radost. „Těší mne, že se sem na drůbež chodí dívat rodiče s dětmi jak do zoologické

kolik která slepice nese a jaké je z toho či onoho druhu maso,“ směje se nadšenec.

O své netradiční sbírce tvrdí, že by ji chtěl rozšiřovat tak dlouho, jak mu to finance a čas dovolí. V letošním roce se možná některé z jeho exemplářů, jimž se peří jenom leskne, takže je vidět, že se mají dobře a je o ně skvěle postaráno, objeví na nějaké výstavě. Při loučení chovatel prozrazuje, že pro klid v rodině jedna z husí skončila na pekáči. Mladá manželka ho ale v jeho netradičním koníčku podporuje.

Text a foto: Lenka Fojtíková

P. Šuránek toužil po obnově lidu Slovácka

V letošním roce si připomínáme 110 let od narození rodáka z Ostrožské Lhoty P. Antonína Šuránka a zároveň také třicet let od jeho úmrtí. Tento kněz zemřel podle pamětníků v pověsti svatosti. Alespoň ve zkratce proto připomínáme život člověka, který zásadně ovlivnil mnoho obyvatel nejen svého rodného kraje.

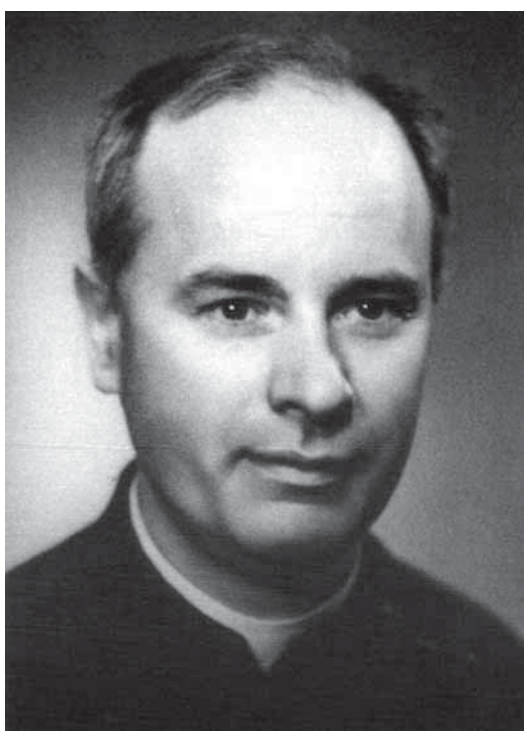
Rodná obec a studia

P. Antonín Šuránek se narodil 29. května 1902 v Ostrožské Lhotě jako páté ze šesti dětí manželů Martina a Anny Šuránkových. Manželé měli menší hospodářství. Po ukončení čtvrté třídy v rodné obci dostal od učitele a katechety doporučení, aby pokračoval ve studiu na měšťanské škole v Uherském Ostrohu. Denně tam chodil pěšky šest kilometrů. I v Ostrohu patřil mezi nejlepší žáky, proto přešel po roce na klasické Gymnázium v Uherském Hradišti. Zde už musel bydlet v podnájmu. Tatínek mu jednou týdně přinášel bochník chleba a další potraviny. Chodil často pěšky, aby ušetřil za vlak. Později si mladý Antonín přivydělával na studia kondicemi. Po maturitě vstoupil do semináře v Olomouci. Šuránkova cesta ke kněžství se neobešla bez krizí. Dvakrát odešel ze semináře. Po krátké době v něm ale Boží volání zvítězilo. Na kněze byl vysvěcen v roce 1926.

Nelehká služba kněze i dělníka

Prvním jeho působišťem byly Slatinice u Olomouce. Už v roce 1929 byl ale jmenován spirituálem Kněžského semináře v Olomouci. V červnu roku 1946 byl promován na doktora bohosloví.

V roce 1947 skončil s funkcí spirituála a přešel na fakultu přednášet pastorální teologii. V září roku 1950 mu bylo sděleno, že nemůže dále přednášet na Cyrilometodějské teologické fakultě v Olomouci a byl ustanoven kooperátorem ve Velkém Ořechově u Uherského Brodu.

P. Antonín Šuránek

Po nástupu komunistů k moci byl 11. července 1951 zatčen a poté převezen do Želiva, kde byl internován spolu s biskupy Tomáškem a Otčenáškem. Z nucených prací byl propuštěn na podzim roku 1955. Poté se nastěhoval na faru ke svému synovi P. Antonínovi Dominikovi. Ucházel se o volné místo hrobníka, ale nebyl přijat. Nakonec mohl pracovat jako dělník na různých místech v cementárně a vápence ve Štramberku. Všichni jeho kolegové si všimli Šuránkovy skromnosti, pracovitosti a na-

proště poctivosti. Pracoval zde až do svého odchodu do důchodu v roce 1962. Sám považoval za milost, že mohl pracovat jako dělník. Podle jeho mínění je duchovní správa těžší, protože se v ní nepracuje s kamením, ale s živými srdci, za něž každý kněz odpovídá. K funkci spirituála se vrátil v roce 1968,

kdy byl na dva roky obnoven seminář v Olomouci. V letech 1970–1975 působil v Blatníčce jako výpomocný kněz. Poté dostal opět státní zákaz k vykonávání kněžské služby. V roce 1980 získal povolení vypomáhat v Ludgěovicích u Ostravy, kde působil jeho synovec P. Dominik. Za P. Šuránkem přicházelo se svými problémy velmi mnoho lidí. Všem se věnoval, vždy dokázal poradit a povzbudit. Kromě toho byl vyhledávaným zpovědníkem. Řada lidí později do-
svědčila, co v jejich

životě znamenala zpověď, na které u něho byli třeba před čtyřiceti či padesáti lety. Ve vztahu k druhým se projevovala jeho velká pokora. Na dotaz, jak se mu daří, odpovídal: „Lépe než si zasluhuji.“ Po celý život žil velmi asketicky. Až do své smrti vstával ve čtyři hodiny ráno. Jedl jen neprostší stravu a nepil alkohol. „Knězi patří víno jen do kalichu,“ říkával.

Srdce měl na Antonínku

Od roku 1940 trávil P. Šuránek

prázdniny na Antonínku. Každý podvečer zde bývala mše svatá. Hojně za ním přicházely děti z Ostrožské Lhoty i Blatnice. Měl pro ně kopací míč a kluci z obou vesnic mohli hrát fotbal. Poutníky a turisty ochotně provedl kaplí. Do výkladu dával myšlenky víry i ponaučení pro život. Od roku 1942 už kaple na Antonínku nestačila pojmut množství poutníků. Nedělní mše svatě se proto konaly u polního oltáře pod širým nebem. P. Šuránek usiloval o vybudování poutního domu a zajištění stálé duchovní služby kapucíny. Jeho touhou bylo, aby se hora svatého Antonína stala duchovními lázněmi celého Slovácka. Za tím cílem inicioval v roce 1946 založení Matice svatoantonínské. Jeho úsilí však nebylo korunováno úspěchem. Přestože byla v roce 1948 navedena část stavebního materiálu, v následujícím období byl rozkraden.

P. Antonín Šuránek zemřel 3. 11. 1982. Oznámení o jeho úmrtí nesmělo být publikováno v tisku. První rozloučení se zesnulým se konalo v Ludgěovicích, druhé v Olomouci a poté v Ostrožské Lhotě, kde byl uložen v kněžské hrobce. Pohřbu se v jeho rodišti zúčastnilo mnoho kněží a davy prostých věřících, kteří se ani nevešli do kostela. Při oslavách stého výročí narození P. Šuránka byl v Ostrožské Lhotě otevřený pastorační dům, který nese jeho jméno. Je v něm také stálá expozice o životě a díle tohoto kněze, který zemřel v pověsti svatosti a v posledních letech se jedná o jeho blahorečení.

Lenka Fojtíková

(čerpáno z brožury P. Antonín Šuránek od Ladislava Jílka a Antonína Malůška)

Loňský rok byl podle včelařů dobrý

Jako vynikající hodnotí uplynulý rok včelaři z Ostrožské Nové Vsi. Zejména loňské předjaří chválili jednotliví členové na výroční schůzi, která se uskutečnila poslední lednovou nedělí. Na otázky točící se okolo včelařství byl ochotný odpovídat jednatel novoveských včelařů František Nešpor.

Sešli jste se, abyste zhodnotili uplynulý rok. Jaký tedy vlastně byl?

Na tuto otázku můžu bez velkého přemýšlení odpovědět, že to byl rok dobrý. Zejména jaro bylo pro včelaře ideální. Včely měly dostatek času na rozvoj, a to se projevilo v jarní snůšce, která byla rekordní.

Na otázky točící se okolo včelařství byl ochotný odpovídat jednatel novoveských včelařů František Nešpor.

Úspěšné jaro měli všichni včelaři, nebo jen většina z nich?

Pochvalovali si ji hlavně včelaři, kteří mají svá stanoviště v lázních, protože měli v doletu řepku. My ostatní jsme to měli o něco horší, nicméně i tak byla snůška velmi dobrá. Problémem je, že zdejší zemědělské družstvo se na řepku nezaměřuje, ale vysazuje kukuřici, mák a obiloviny, které příliš medonosné nejsou. Možná se však situace zlepší, protože v televizi zaznělo doporučení, aby se do kukuřice vysévala svazenka, která by měla bránit odplavení ornice způsobované přívlovými dešti.

Léto bylo hodně deštivé, nezkazilo to dobrý začátek roku?

Léto nebylo nijak slavné, neboť lípa medovala málo a jehličnany s medovicovým medem v dosahu nemáme. I tak však byla snůška oproti

předchozím rokům velmi dobrá a myslím si, že včelaři byli spokojeni.

Jak jste na tom vlastně s členskou základnou. Hovoří se, že včelařů celosvětově ubývá...

Ano, trend je skutečně takový, že včelařství se věnuje čím dál méně lidí. Náš region je však v tomto směru rarita. Třeba nás v Ostrožské Nové Vsi neustále přibývá a v současné době je nás již třiatřicet. Zároveň musím upozornit, že máme pátou nejmladší členskou základnu na okrese, a to jsou před námi jen sdružení, která mají pouze sedm či deset členů. Daří se i v sousední Ostrožské Lhotě, kde ještě před deseti lety byli pouze dva včelaři. Dnes je jich tam už šest a sedmý se hlásí.

Jak dlouho se dá u včel vlastně vydržet?

To je hodně individuální, ale věk v tomto případě zpravidla nehraje zase až tak velkou roli. Naším nejstarším včelařem je například František Kopeček, který má dvaosmdesát let. Včelařství se ovšem u nás nejdéle věnuje Leopold Basovník, který vstupuje už do padesáté druhé včelařské sezony.

Letošní zima není příliš mrazivá, má to na včely nějaký vliv?

Pro nás je důležité, aby hlavně příliš nekolísaly teploty. Nebezpečný je teplý podzim, neboť nahrává šíření varroázy. S ní se asi budeme muset naučit žít stejně jako zemědělci s mandelinkou, neboť je již prakticky všude v okolí. Mor tady však našťastí nemáme. Jako velké pozitivum hodnotím, že jsme vloni zazimovali celkem 270 včelstev, což je v Ostrožské Nové Vsi historické maximum.

Zmiňovat léčebné účinky medu by bylo asi nošením dříví do lesa, ale jak jej správně skladovat, aby se nám nekazil?

Dobré skladování medu je velmi důležité. Aby nedošlo díky odpařené kapce vody k lokálnímu kvašení, je potřeba, aby byl uložen ve stálé teplotě. Ideální je v chladu, kde je teplota kolem 14 stupňů a vhodně je přitímti.

Už jste zmiňoval rostoucí členskou základnu, sledujete zájem o včelstva i u dětí?

Musím se pochlubit, že zde máme včelařský kroužek, který si vede velmi dobře. Již z něj vzešli tři noví včelaři, kteří působí v naší organizaci. Věřím, že se nám zájem podaří udržet i nadále.

Text a foto: Hynek Zdeněk

Poslední lednovou nedělí se v Ostrožské Nové Vsi sešli na výroční schůzi včelaři.

Kvůli pěti tisícům jedli mladí červy o závod

Pořádně odolné žaludky museli mít účastníci Fear Factoru, který se konal předposlední lednovou sobotu v uherskoostrožském klubu Cézar. Soutěž Faktoru strachu totiž nabízela jídelníček složený z červů, žížal, kobylek, brouků či salámu určeného pro psy.

Odměna pět tisíc korun se stala zřejmě neodolatelným lákadlem pro více než dvě desítky mladých lidí. Na pomyslný start se ale mohla postavit maximálně desítka zájemců. Pořadatelé proto museli soutěžící nejdříve vylosovat.

První prověrkou pro ně bylo kolečko salámu určeného pro psy, které organizátoři posypali pořádnou porcí živých moučných červů. Úkol zvládlo sedm mladíků a dvě slečny. Pouze jeden ze soutěžících nedokázal pozřít celé kolečko.

Druhý úkol spočíval v pozření živé žížaly, kobylky a brouka, které si museli soutěžící nejprve vylovit z připravených sklenic. Jak se ukázalo, tuto část zvládli všichni, a tak rozhodoval třetí a poslední úkol. V něm nejprve zapracoval mixér, který nahrubo posekal salám pro

psy, dva druhy červů s vajíčkem a polotučným mlékem. Do každého drinku pak zapadla ještě plná naběračka živých moučných červů, takže na soutěžící tak čekala pořádná sklenice výživného, nicméně nepříliš lákavého nápoje.

Cílem bylo nejen nápoj vypít, ale sklenici vyprázdnit

A takto si na nich o závod pochutnávali.

v co nejrychlejším čase. Zatímco první borec na to potřeboval přes čtyřicet sekund, další ji zvládl za sedm a pozdější vítěz dokonce za necelých pět sekund. Nápoj již všichni nevypili. Jakmile bylo zřejmé, že neatakují nejlepší čas, mohli popíjení přerušit. Nevolno se překvapivě udělalo pouze jednomu z nich.

Vítěz získal pět tisícikorunových bankovek. Ostatní si pouze vyzkoušeli netradiční „dobrotu“. Jistě není bez zajímavosti, že když pořadatelé nabídli mimo soutěž na ochutnání několik naběraček moučných červů, byl o ně poměrně velký zájem a několik desítek zájemců jejich chuť vyzkoušelo.

Text a foto: Hynek Zdeněk

Takto vypadaly živé pochoutky připravené pro soutěžící.

Řidiči se musí kvůli opravě silnice I/55 připravit na dlouhé objíždky

Horké chvíle čekají na všechny, kteří každý den projíždí autem po silnici mezi Veselím nad Moravou a Kunovicemi. Tento úsek bude totiž od 1. března do 31. října letošního roku uzavřen. Uzavírka silnice bude úplná pro veškerou dopravu s výjimkou vozidel rychlé zdravotnické pomoci, policie, hasičů, linkových autobusů a vozidel dopravní obsluhy s povolením dotyčných městských a obecních úřadů. Povolenky budou vydávány výhradně na konkrétní SPZ automobilu. O povolenky k vjezdu si mohou lidé zažádat prostřednictvím svého zaměstnavatele. Kdo například dojíždí za prací do Uherského Ostrohu, bude o povolení k vjezdu žádat hromadně

s ostatními zaměstnanci prostřednictvím svého zaměstnavatele Městský úřad v Uherském Ostrohu.

Hlavní objíždné trasy povedou z Veselí nad Moravou přes Moravský Písek, Polešovice, Nedakonice až do Uherského Hradiště. Vozidla do nosnosti 3,5 tuny pak budou moct do Uherského Hradiště jezdit také přes Blatnici, Ostrožskou Lhotu a Hluk. Nákladní automobily najedou ale mnohem více kilometrů, protože budou muset jet z Blatnice přes Blatničku, Boršice u Blatnice, Slavkov, Dolní Němčí a Hluk. Pro všechny uvedené obce půjde o velký nápor, takže se nejen řidiči, ale i obyvatelé musí obrnit pevnými nervy. (lef)

Veselí je zpět v mikroregionu

Zastupitelé Veselí nad Moravou na svém prosincovém zasedání schválili svůj návrat do Mikroregionu Ostrožsko. Ten byl založen v roce 2001 sedmi obcemi. Veselí nad Moravou do něj vstoupilo o rok později.

Na vlastní žádost potom v březnu roku 2010 vystoupilo. Své rozhodnutí tehdejší vedení města zdůvodnilo velmi vysokým ročním poplatkem, který v té době činil dvacet korun na jednoho obyvatele města. Současné vedení zvážilo možnost obnovy členství mimo jiné také proto, že se od vystoupení města z mikroregionu změnilo několik důležitých faktorů. Členský příspěvek na jednoho obyvatele se například snížil na polovinu. Za nemalou výhodu byl dále považován také fakt, že pro společenské akce je možné z mikroregionu vypůjčit stan i pódium a mít větší propagaci města. Důležitá je také spolupráce s obcemi a městy jižní části uherskohradištského okresu v oblasti cestovního ruchu a možnosti společných projektů. Mikroregion Ostrožsko navíc hradí svým členům členské příspěvky do Regionu Slovácko, Místní akční skupiny Horňácko a Ostrožsko. Hlavním cílem mikroregionu je dále zajištění dostupnosti veřejných fondů a grantů, propagace regionu, účast na výstavách a veletrzích, získání investic do veřejného i soukromého sektoru a prosazování zájmů mikroregionu. 13. ledna se uskutečnila valná hromada Mikroregionu Ostrožsko, při níž byl návrat Veselí nad Moravou schválen. (red)

Fotka s šálou Lhoty zná svého vítěze

Zhruba před rokem vyhlásil fotbalový výbor v Ostrožské Lhotě společně s webovým portálem www.slovackodnes.cz fotosoutěž Vyfoť se s klubovou šálou. Celý rok posílali Lhoťané zajímavé snímky z různých míst u nás i ve světě, na nichž pózovali s šálou.

Celkem se pořadatelům sešlo jednašedesát fotek z dvanácti států. Soutěžící se fotili nejen v České republice, ale třeba také v Egyptě, Tunisku, Dominikánské republice, Slovensku, Chorvatsku, Černé Hoře, Macedonii, Maďarsku, Francii, Turecku a Norsku. Nejvíce fotek bylo ale z České republiky.

Konečné výsledky byly vyhlášeny na fotbalovém plese počátkem ledna. Solidně zaplněný sál viděl v krátkém sestřihu všechny fotky, které fanoušci a příznivci fotbalu v Ostrožské Lhotě zaslali.

poslat. Trošku jsem se cítil zvýhodněný tím, že se díky mé práci dostanu do celého světa. Takové možnosti moc lidí nemá," řekl vítěz celé soutěže. Po rodinné poradě přece jenom tři snímky nakonec poslal. Na vítězné fotce je v turistickém středisku Dominikánské republiky Punta Caně. „Je tam mezinárodní letiště. Přiletěli jsme asi v osm hodin večer a další den jsme pokračovali dál. Šli jsme s kolegou na večeri a fotka vznikla úplně náhodou. Šálu nosím pořád s sebou. Požádal jsem ho, aby mě vyfotil. Jak to

Cenu za první místo si odnesl Petr Bartoš.

steskl si vítěz.

Mimo jiné prozradil, že v Dominikánské republice pobyl zhruba čtyřicet dní. Za celou dobu se ale v moři koupal pouze jednou. Zbývající čas musel pracovat. „Většinou známe jenom hotel a letiště. Od osmi ráno do šesti večer jsme v práci. Máme daný úkol a mašina musí být hotová v termínu a připravená létat. Každý den, co stojí, ztrácí firma peníze," připomněl některá fak-

ta třiačtyřicetiletý mechanik. Své pracovní cesty by nejraději omezil na minimum. Po celém světě by mohl cestovat neustále, ale už se tomu brání.

„Když jsem měl dvacet, divil jsem se padesátiletým mechanikům, že nechtějí nikam létat. Dneska už je chápu. Člověk v zahraničí prakticky od rána do večera jenom v práci," zakončil Petr Bartoš.

Stanislav Dufka

Bronz patřil bývalým fotbalistům Lhoty s rekordním rybářským úlovkem. (Zleva dole: Ivoš Žejdlík, Michal Goliáš, Ondřej Šuránek. Zleva nahoře: Zdeněk Čápek a Dalibor Gabriel).

Osmičlenná porota vybrala nakonec jako nejlepší fotku obránce starých pánů Petra Bartoše z Dominikánské republiky. Vítěz se přitom v Karibiku nebyl rekreovat. Patnáct let totiž pracuje pro leteckou společnost coby mechanik letadel L 410. Z toho důvodu cestuje prakticky po celém světě.

„Do poslední chvíle jsem váhal, jestli mám vůbec nějaké fotky

uviděli domorodci, tak okamžitě spontánně přiběhli. Nic nebylo domluveno, sami vidíte, že je to momentka," popsal vznik snímku Petr Bartoš.

Vítěze trošku mrzela jediná věc. „V tom chaosu jsem nestačil šálu otočit tím správným nápisem. Škoda, že není na fotce název klubu, ale začátek textu písničky, která se u nás ve Lhotě zpívá po každém vyhraném zápase," po-

Na stříbrném stupínku skončily mažoretky, které si říkají Kankánky. Snímek vznikl na Václavském náměstí v Praze. (Horní řada zleva: Zdenka Němečková, Pavla Pavelková, Eliška Bezděková. Prostřední řada zleva: Anežka Bezděková, Jitka Šišperová, Olga Pavelková, Barča Dominiková. Spodní řada zleva: Lidka Dominiková, Markéta Pavelková, Olinka Pavelková)

Stanislav Vajčner se stal trenérem roku

Stanislav Vajčner z Veselí nad Moravou byl vyhodnocen jako fotbalový kouč roku v kategorii trenér mládeže. Cenu přebíral společně s Jaroslavem Hřebíkem z pražské Sparty a Jiřím Štolem z Liberce.

Obrovské ocenění se dostalo v úvodu ledna trenéru 1. FC Slovácko Stanislavu Vajčnerovi. Na pražském Žofíně byl vyhlášen trenérem mládeže za rok 2011. Fotbal je celý jeho život a jenom těžko bychom hledali v akademii fotbalového Slovácka kouče, který má větší zkušenosti a životní nadhled. Jednašedesátiletý lodivod z Veselí nad Mora-

trénér okresu Hodonín, ale to bylo v jiných podmínkách a jiné kategorii. V Praze to bylo úplně něco jiného. Celá akce byla velmi důstojná a ze strany svazu bezvadně připravená. Všechno šlo ráz na ráz. Slavnostní večer měl spád, každý měl na stoličce svoje jméno. Vyhodnocení probíhalo po kategoriích, potom přišlo na řadu společné foto

působí v komisích mládeže," pousmál se.

Ocenění byli nejlepší tři trenéři mládeže bez udání pořadí. Na slavnostním galavečeru se postavil vedle takové ikony českého fotbalu, jako je současný manažer pražské Sparty Jaroslav Hřebík a třetím do party byl kouč libereckého dorostu Jiří Štol. Na slavnostním vyhlášení se představila téměř celá první garnitura českého fotbalu. „Byly tam všechny nejvýznamnější osobnosti naší kopané včetně předsedy svazu pana Pelty, trenéra Bílka a spousty dalších bývalých vynikajících fotbalistů. „Akce měla po všech stránkách vynikající úroveň," znovu pochválil celý večer, který sledovalo v historickém sále žofínského paláce na šest stovek pozvaných hostů. Pokud půjdeme do historie trenérského řemesla Stanislava Vajčnera, zjistíme, že šel po úplně opačné straně fotbalového žebříku než drtivá většina jeho kolegů. Začínal koučovat na regionální úrovni mužské mančafy a skončil u mládeže. V akademii fotbalového Slovácka působí už dvanáctým rokem, ale z předešlých zkušeností dobře ví, že tlak na trenéry je v každé soutěži.

„Ať si nikdo nemyslí, že nervové nebo psychicky je náročná práce trenérů jenom ve vyšších soutěžích a u mužů. Můžete trénovat třeba okresní přebor, a když nebudete mít výsledky, tak se tím člověk užírá. Trénovat je totiž určitá prestiž. Každý trenér musí cítit tlak od funkcionářů a diváků a chtít co nejlepší výsledky. Nikomu nemůže být lhostejné, když ho vedení odvolá. Ten tlak tu prostě je. O fotbale přemýšlíme skoro pořád," přiznává trenér mládežnické akademie Slovácka, který na svůj současný

klub nedá dopustit. „Máme pro svoji práci vytvořené vynikající podmínky a já jsem maximálně spojený. Jsem rád, že mám od vedení důvěru."

Nejenom fotbalem žije Stanislav Vajčner, pokud ho nenajdete na hřišti, tak ho zcela jistě objevíte ve svém vinohradě. To je druhá velká láska a vášně strážnického rodáka, který bydlí ve Veselí nad Moravou „Můj otec byl, troufnu si říct, špičkovým vinařem. Máme vinohrad ve Strážnici. Jako kluka mě to nijak zvlášť nebavilo, ale v té době byla povinnost chodit na záhumenky a do vinohradů. Když otec na začátku devadesátých let zemřel, zůstala po něm vinice, která čítala dva tisíce hlav. Já pocházím z osmi dětí a vinohrad jsme si rozdělili. V současné době mám asi osm set hlav. Práce na vinohradě mě baví a nejvíc vlastně ten celkový výsledek - dobré víno. Rád posedím ve sklepe u skleničky. Rád přinesu ochutnat kamarádům a zúčastňuji se i celkem pravidelně různých košťů a výstav. Přiznám se, že vůbec nepiji pivo a „stamprlu" si dám jenom výjimečně. Můžu o sobě říct, že jsem vinař," prozradil na závěr.

Text a foto: Stanislav Dufka

Trenér mládeže 1. FC Slovácko Stanislav Vajčner tvrdí, že je práce trenéra nesmírně psychicky náročná ve všech soutěžích.

vou, který se svou povahou řadí spíše ke klidnějším trenérům, si cenu náležitě užívá.

„Můžu říct, že to bylo moje největší ocenění, které jsem kdy dostal a které jsem asi mohl dostat. Velice si toho vážím a jsem za to nesmírně rád. Mimo této ceny jsem byl před několika lety vyhodnocen jako nejlepší

a tak dál," chválil organizaci zkušený stratég, pro kterého nebyla pozvánka do Prahy žádným bleskem z čistého nebe. „O nominaci jsem věděl z krajského svazu, jestli budu mezi nejlepšími, to jsem netušil. Dozvěděl jsem se to o něco později z dostupných kruhů. Mám na svazu kamarády, kteří

Vizitka:

Stanislav Vajčner 7. 4. 1950
Ženatý, manželka Dagmar
Synové Stanislav a Ondra
Hráčská kariéra: Strážnice,
Zlín, Dukla Tábor, Dukla Olomouc,
Zlín, Veselí nad Moravou,
Moravský Písek, Velká nad Veličkou

Trenérská kariéra: Veselí nad Moravou,
Moravský Písek, Petrov,
Hodonín, Velká nad Veličkou,
1. FC Slovácko

Ej fašanku, fašanku, už je ťa namále

Oslavy fašanku ve Velké nad Veličkou.

Fašanková obchůzka v Lipově.

Foto: 6x František Gajovský

Školní ples v Hluku zaplnil sportovní halu.

Foto: Štěpán Mitáček

Nejmenší ples lákal v Ostrohu historií a neotřelou atmosférou

Jediný ples, který se v Uherském Ostrohu uskutečnil na zámku, zorganizovala šermířská a divadelní společnost Memento mori. Jeho návštěvníci svým oděvem vytvářeli pastvu pro oči a připomínali různé historické epochy. Z kapacitních důvodů mohli pořadatelé pozvat pouze omezený počet návštěvníků. Ti měli jedinou povinnost. Museli přijít v historickém oděvu, jehož styl musel zapadat do doby roku 1945 a dříve. Další alternativou pak byl lidový kroj. V prostorách obřadní síně a koncertního sálu tak bylo možné vidět vojáky z období druhé světové války, napoleonských válek, šlechtice z období renesance a dalších historických epoch. Plesem zahájilo Memento mori oslavu dvacátého výročí svého založení, které připadá právě na letošní rok.

Text a foto: Hynek Zdeněk

Na šermířském plese v prostorách ostrožského zámku na návštěvníky dýchlá historie.

Vyšehradská 427
Hluk 687 25

Štěpán Mitáček
www.webSTM.cz
tel: 775 68 71 28
foto@webstm.cz
IČO: 76662764

- Průkazové foto
- Svadby, oslavy a srazy
- Reklamní focení
- Ateliérové focení
- Tisk fotografií
- Prodej fotoalb a rámečků

FOTO STM

Zahradnictví u Vaškových v Hluku

založeno 1926

Zveme Vás do našeho zahradnictví, jarní sezóna začíná.

- Celý březen až do velikonoce si můžete přijít pro první jarní květy - primulky, voňavé hyacinty, narcisky, jarní macešky, sedmikrásky, poměnky nebo pryskyřníky. Dále můžete zakoupit kvalitní české ovocné stromky, keře drobného ovoce, jahodníky, sazenice růží.
- Od 1. dubna v prodeji balkonovky - známé i spousta novinek (např. černé převislé petunie), letničky na hroby, okrasné dřeviny, zakrslé hrobové dřeviny, trvalky aj.

www.zahradnictvihluk.cz

Nabízíme také kompletní svatební výzdobu, návrhy a realizace zahrad.

Najdete nás v Hluku za sportovní halou, ul. U Stadionu 1030, otevřeno Po-Pá 8-12, 14-18. So 8-12, tel.: 721 404 200, 606 186 953

Bachan

Blatnická pekárna

Blatnice
p. Sv. Antonínkem

**liž více
jak 20 let!**

PEKAŘSTVÍ

*Výroba chleba, běžného a jemného pečiva,
svatebních koláčků a koblih.*

NAŠE PRODEJNY :

- Veselí nad Moravou, tel.: 731 177 623
- Hodonín - ul. Národní, tel.: 603 481 792
- Kyjov - Kollárova 278, tel.: 736 673 514
- Blatnice p. Sv. Ant., tel.: 518 331 284
- Hodonín - Dolní Valy, tel.: 731 566 418
- Uh. Brod - nám. TGM, tel.: 731 516 036
- Bzenec - nám. Svobody, tel.: 731 117 724
- Uh. Hradiště - Havlíčkova, tel.: 731 516 013
- Zlín, ul. Štefánikova 1577, tel.: 577 012 215
- Zlín, OZC Zlaté Jablko, tel.: 721 558 810

Na oslavy, rauty, ke kávě...

kubica

svatební koláčky DENNĚ

Prodej a objednávky koláčků ve všech podnikových i zásobovaných prodejnách v regionu naší pekárny

levnepomniky@atlas.cz

Kamenictví MORÁVEK

**Zavolejte nám a domluvte si
nezávaznou schůzku.**

Těšíme se na Vaši návštěvu !

604 375 868

518 323 841

M i m o ř á d n á a č a s o v ě o m e z e n á A K C E !

KUPÓN DOPLŇKY

-15%

Vyberte si jakýkoliv produkt z našich hřbitovních doplňků
LAMPY | VÁZY | URNY | MÍSY | KRÍŽE | SOCHY | SVÍČKY ...

Přijďte si je prohlédnout, nebo nám zavolejte!

AKCE je časově omezena od 15.3 do 18.3.2012

Při zakoupení Vám na místě vrátíme 15% z ceny doplňků.

www.hrbtovnidoplanky.cz

Karel a Tomáš Morávek
Moravní 571 | 698 01 Veselí nad Moravou

-10%

Přijďte si k nám vybrat NOVÝ POMNÍK, nebo domluvit OPRAVU STARÉHO POMNÍKU.
Nabízíme Vám PRECIZNÍ ŘEMESLNÉ ZPRACOVÁNÍ se zárukou.

Při objednávce v období od 15.3 do 18.3.2012

Vám poskytneme 10% SLEUV z celkové ceny zakázky.

Fotogalerie | ceník | informace **www.levnepomniky.cz**

KUPÓN POMNÍKY

Zpravodaj Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko

Přehlídka podpořených akcí z Folklórního fondu MAS 2011 •

Projekt „Moravské a slezské ovocné stezky“ •

Představení práce ZŠ Lipov v projektu „Školy pro venkov“ •

Vyhlašujeme výzvu Folklórního fondu MAS na rok 2012 •

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko

Podpořené akce 4. výzvy Folklorního fondu MAS Hornácko a Ostrožsko v roce 2011

Opět přicházíme se střípky z akcí, které se podařilo realizovat nejen díky Folklornímu fondu MAS Hornácko a Ostrožsko, ale také díky obětavé práci dobrovolníků, vedoucích souborů a aktivistů, kterým tradice lidového umění a zvyků nejsou nikterak lhostejné.

Pro ty z vás, kteří o Folklorním fondu MAS Hornácko a Ostrožsko slyší a čtou poprvé, dovolte krátkou rekapitulaci. Folklorní fond MAS založila v roce 2008 MAS Hornácko a Ostrožsko. Cílem Folklorního fondu MAS je pomáhat všem organizacím, spolkům i jedincům, kteří mají omezené finanční možnosti realizovat akce přispívající k všestrannému pozitivnímu rozvoji osobnosti dětí a mládeže se zaměřením na oblast folklorních a kulturních aktivit, především na záchranu lidového tance verbuňk. **Od roku 2008 bylo ve 4 výzvách podpořeno již 52 kulturních akcí, mezi které se rozdělila částka 370.000 Kč.**

Ani v roce 2012 tomu nebude jinak, v březnu bude vyhlášena 5. výzva Folklorního fondu MAS Hornácko a Ostrožsko, podrobné informace naleznete v tomto čísle časopisu Krajem Svatého Antonínka nebo na webových stránkách www.leader.ostrozsko.cz.

A tady jsou již zmiňované akce:

FS Háječek Ostrožská Lhota, František Hájek: „Na základě dotace na zachování a obnovu tradice verbuňku byly v Ostrožské Lhotě pořádány od července do prosince loňského roku kurzy cifrování, jejichž lektory byli Erik Feldvabel a Martin Baláž, oba účastníci několika ročníků soutěže o nejlepšího verbíře na festivalu ve Strážnici, a členové folklorního souboru Dolina. Kurzy byly zaměřeny na čtyři cílové skupiny. První z nich byla hodová chasa a cílem bylo připravit chlapce, kteří se účastnili nácviku tradičních a velmi populárních místních hodů s právem, na ty pasáže v hodovém pásmu, kde se cifrování vyskytuje, ale také položit širší mládeži základ verbuňku pro jeho další využívání a zdokonalování. Pro chlapce z hodové chasy proběhly tři kurzy, z nichž poslední za doprovodu cimbálové muziky Burčáci.

FS Háječek, Ostrožská Lhota

Další cílovou skupinou byl slovácký krúžek Háječek. V této skupině se nacházejí v tomto tanci jak začátečníci, tak i pokročilí v důsledku několikaletého členství ve folklorním souboru a bylo třeba sjednotit popř. poopravit dosavadní verbířské dovednosti. Členové souboru rovněž absolvovali tři kurzy za pomoci cimbálové muziky Novoveská banda.

Zcela přirozeně byl zahrnut do kurzů také dětský *národopisný soubor Kameňáček*. Jedná se o soubor působící pod SK Háječkem, jenž se stará o pravidelný přísun nových členů. Jde proto o logické podchycení mládeže, která má perspektivu setrvání u folkloru v dospělém soboru. Pro děti proběhly dvě zkoušky v listopadu.

Poslední počín bylo prosincové veřejné cifrování. Aktivní účast u všech tří zmíněných skupin je totiž pro veřejnost v jistém rozsahu omezena právě kvůli věkovým kritériím. Byla vytvořena možnost pro chlapce a muže z širších kruhů zájemců, aby si také osvojili základ verbuňku a zúčastnili se odborných kurzů cifrování.

Celý projekt byl jak pro jednotlivé účastníky, tak i Ostrožskou Lhotu velkým přínosem. Doufáme, že se podaří tradice verbování aktivně udržovat a především i dále rozvíjet.“

Blatnická Studánečka, Blatnice pod Svatým Antonínem, RNDr.

Jitka Kubicová: „Dětská cimbálová muzika Blatnická Studánečka se schází každé pondělí v 16.30 ve své zkušebně ve škole v Blatnici pod Svatým Antonínkem. Jejím uměleckým vedoucím je pan inženýr Jaroslav Smutný. Jeho láska k lidové muzice ho provází celým jeho životem. Také nám každé pondělí rozdává lásku k lidové písni a pěstuje v našich srdcích něco, co pro nás má celoživotní hodnotu. Několik měsíců zpátky jsme získali od MAS dotaci, která nese název Děcka, naučíme sa hrát verbuňk. A skutečně, pan Smutný k nám měl řeč, ve které nám vysvětlil vše o písni a tanci verbuňk, rozdál nám noty a řekl: „Tož, děcka a teď se ten verbuňk naučíme hrát.“

V našich zkouškách hrajeme mnoho skladeb, doprovázíme Vavřínek s novým pásmem, ale vždy se těšíme na tu část zkoušky, kdy se budou hrát verbuňky.

DFS Kameňáček, Ostrožská Lhota

Veřejně jsme vystoupili s verbuňky na vernisáži obrazů pana Jana Těthalha 20. 11. 2011, ale máme za sebou i vystoupení na krojovaném plese 18. 2. 2012. Věříme, že verbuňky se pro nás stanou našim vnitřním bohatstvím už na věky a že je budeme hrát při všech možných příležitostech“.

CM Blatnická Studánečka, Blatnice pod Svatým Antonínkem

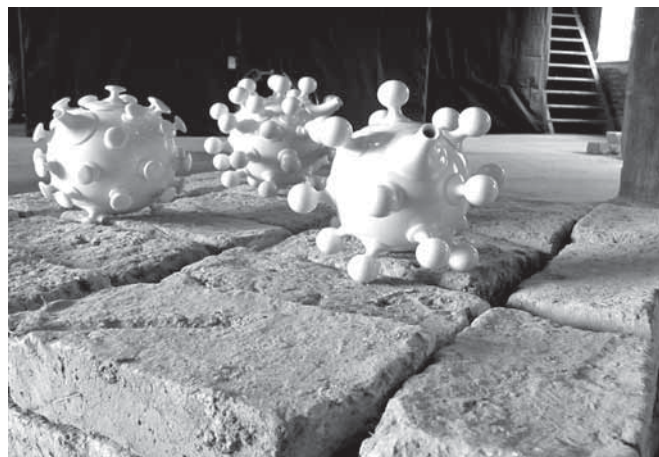
Futra, občanského sdružení pro Hornácko, Petr Lukeš: „Pravidelným doplňkem programu Hornáckých slavností se stává výstava na Válcovém mlýně Antonína Nováka. Její čtvrtý ročník přinesl přehlídku tvorby dvacítky absolventů a studentů výtvarných vysokých škol a větší prostor dostala díla Rudolfa Jakubíka z Veselí nad Moravou, jehož památce byla výstava věnována. Třídenní akci otevřela v pátek 22. srpna vernisáž, na které zahrála HCM Petra Kubíka. Přízemí improvizované galerie se zaplnilo lidmi a později k večeru muzika v atmosféře historického prostoru vybídla mnohé návštěvníky k tanci. Letošními Hornáckými múzami se podařilo zrealizovat přehlídku současné mladé výtvarné tvorby, která si nezadá s nabídkou městských galerií.

Dvěmi Válcového mlýna prošlo při Hornáckých slavnostech a při znovuootevření na Ozvěnách Hornácka odhadem celkem tisíc návštěvníků. Toto úctyhodné číslo neodmyslitelně souvisí s tím, že je akce otevřena v době, kdy je Velká středem zájmu mnoha lidí z celé republiky. Hornácké múzy mohou někomu připadnout nedostatečně „hornácké“. Koncept výstavy se s lety proměňuje a bude tomu i do budoucna. Začali jsme přehlídkou výtvarného umění místních amatérských i profesionálních výtvarníků s odkazem na kořeny Hornáckých slavností, které se odvíjejí od vernisáží pořádaných na

Strážné hůrce. Dvacáté století na otázku po smyslu umění v dialogu tvůrců a estetiků odpovědělo: Úkolem umění je ozvlášťovat každodenní život člověka a obcerstvit jeho vnímání. Ať už odcházeli návštěvníci výstavy ze Mlýna spokojení, nebo s otázkou po smyslu celé akce, zanechala v nich výstava dojem, ozvlášťovala jejich letní dny. Na rozdíl od televize, která většinou svého vysílání nezklame, ale ani nějak výrazně nezaujme, a především neurazí, protože se zaměřuje na univerzálního diváka, jsou výtvarná díla, která jsme mohli vidět na Válcovém mlýně, individuálnější. Nechtějí se zalíbit, jsou realizací nápadu, vyjádřením osobního pocitu, nálady, názoru, myšlenky. Lze zde použít malého přirovnání – pokud si zajdete do hospody na fotbal či na koupaliště, nebudete si rozumět s každým, koho potkáte. Narazíte ale na lidi, kteří jsou vám sympatičtí, a můžete navázat dobré přátelství. A podobně se málokomu mohly líbit všechny exponáty Hornáckých múz. Každý návštěvník si ale mohl najít dílo, které bylo zajímavé pro něj samotného. Setkání s neotřelým nápadem či neobvyklým úhlem pohledu je zkrátka zážitkem, obzvláště pokud se na chvíli zastavíme a přijdeme na to, co by dané dílo mohlo znamenat nebo proč nás oslovuje. Jsme rádi, že skrze Hornácké múzy můžeme obohatit kulturní a společenský život našeho regionu a udělat ho zajímavější pro návštěvníky zvenčí“.

Hornácké múzy, Velká nad Veličkou

Hornácké múzy, Velká nad Veličkou

MORAVSKÉ A SLEZSKÉ OVOCNÉ STEZKY

Moudří lidé vědí, že největší poklady nemívají podobu truhly plné zlata a nečekají na nás v dalekých zemích. To opravdu cenné bývá obvykle nedaleko a nedává okázale najevo svoji výjimečnost. Možná, že jedním z takových pokladů jsou staré ovocné sady. Nemám však na mysli ony vyrovnané řady seřezaných zákrsků, které produkují přesně normované a chuťově sterilní ovoce pro supermarket. Chtěl bych spíše upozornit na staré sady, kde je každý strom jedinečný, a to nejen svým vzhledem, ale i svými plody.

V posledních letech roste mezi ovocnáři i drobnými pěstiteli zájem o staré a krajové odrůdy ovoce. Zatímco za staré odrůdy se považují ty, které byly vyšlechtěny před padesáti a více lety, krajové odrůdy vznikly nahodile bez odborně cíleného záměru. Jsou dobře přizpůsobeny podmínkám v místě svého výskytu a mnohdy poskytují vzhledově i chuťově velmi zajímavé plody. Už koncem 80. let dvacátého století začalo na Hornácku probíhat jejich systematické mapování, při kterém bylo podchyceno přes 270 zajímavých stromů. Rouby nejvýznamnějších z nich byly soustředěny do **genofondového sadu ve Velké nad Veličkou** založeném v roce 1991. Tento dlouholetý projekt koordinuje ZO ČSOP Bílé Karpaty ve Veselí nad Moravou za odborného dohledu ovocnáře Ing. Václava Tetery, CSc. Výsledky tohoto mapování jsou shrnuty v publikaci **Ovoce Bílých Karpat** (Tetera et al. 2006).

Zmiňovaný genofondový sad je výborným prostředím také pro vzdělávání a prezentaci tradičního ovocnářství. S velkým zájmem vlastníků a uživatelů pozemků se setkávají semináře vedené Ing. Vojtěchem Řezníčkem, CSc. ze Zahradnické fakulty MZLU v Lednici a Ladislavem Tomčalou věnované jarnímu a letnímu řezu i štěpování ovocných stromků.

Těmito ovocnářskými aktivitami se inspirovaly další organizace a dnes probíhá mapování starých a krajových odrůd v mnoha regionech České republiky. Od roku 2010 je postupně realizován **projekt Moravské a slezské ovocné stezky**. Jeho cílem je propojit ovocnářské aktivity v několika různých regionech, umožnit vzájemnou výměnu zkušeností a inspirace. Podrobnější informace o projektu je možné vyhledat na internetových stránkách: <http://www.ovocne-stezky.cz>.

cz. V loňském roce proběhlo díky němu na Ostrožsku a Hornácku další mapování starých sadů a opomíjených odrůd ovoce. Také bylo uspořádáno několik ovocnářských kurzů a exkurzí. V současné době je připravována publikace **Sedm tváří ovoce**, která čtenáře seznámí s ovocnářskými aktivitami sedmi do projektu zapojených regionů.

Hlavním výstupem budou ovšem **ovocné stezky**, které zavedou návštěvníky do starých sadů, upozorní je na konkrétní krajové odrůdy a také na možnosti jejich zpracování. S tím souvisí i propagace pestré nabídky regionálních ovocných produktů v podobě pálenek, likérů, moštů, marmelád, povidel nebo sušeného ovoce.

Pro spolupráci na tomto projektu bychom rádi získali také vás, čtenáři časopisu Krajem Svatého Antonínka. Můžete si třeba vysadit na zahradě některou ze starých odrůd - v dnešní době jsou již opět součástí nabídky některých pěstitelských školek a zahradnictví. A nebo se můžete pochlubit receptem, jehož součástí jsou jablka, hrušky, švestky, broskve, ořechy, dřín, oskeruše či jiné druhy našeho ovoce. Své **recepty** posílejte na adresu: MAS Hornácko a Ostrožsko, Zámecká 24, 687 24 Uh. Ostroh, nebo e-mail: mikroregion@uhostroh.cz

Staré sady a krajové odrůdy ovoce zpestřují náš jídelníček, ale také jsou součástí naší tradiční kultury. Vyjadřují jedinečnost regionu podobně jako kroje, zvyky či lidové písničky. Proto má jejich zachování nejen hospodářský význam, jsou totiž důležitým zdrojem našeho přírodního i kulturního dědictví.

Vladimír Šácha,

Vzdělávací a informační středisko Bílé Karpaty, o.p.s.

ZŠ a MŠ Jaromíra Hlubíka Lipov v projektu „Školy pro venkov“

Rozhodli jsme se zapojit do tohoto projektu, protože se nám zalíbila myšlenka vytvoření učebního textu, ze kterého se děti dozví něco přímo o naší obci. Nabídka regionálních učebnic sice stále roste, ale jejich obsah je často příliš obecný nebo zaměřený na větší sídla regionu. Učebnice o Lipově by tedy také v Lipově měla vzniknout. A kdo by měl Lipov znát lépe, než jeho obyvatelé, žáci naší školy.

Vzhledem k počtu žáků na naší škole jsme se rozhodli zapojovat do prací na projektu žáky všech tříd v různých hodinách. Činnosti týkající se projektu probíhají jednak v běžných hodinách formou zpracovávání různých pracovních listů, textů a dalších materiálů, jednak formou projektových dnů. Na jaře máme v plánu sérii několika projektových dnů, kdy budou žáci vytvářet, ověřovat a upravovat pracovní listy. Těšíme se už na hezké počasí a práci na projektu v terénu. V rámci tématické oblasti Příroda Lipova jsme připravovali pracovní listy o životě zvířat žijících v našem okolí – v každé třídě jsme se zabývali zvířaty, která se podle ŠVP v tomto ročníku probírají. Při práci v terénu na jaře se budeme snažit zvířata poznat i v jejich přirozeném prostředí, samozřejmě nezapomeneme ani na pozorování rostlin – u těch budeme mít určitě větší štěstí. Žáci vyšších ročníků v Příro-

dovědných praktikách pracovali na návrhu (zatím virtuální) naučné stezky po okolí Lipova, vybírali nejlepší trasy a zaznamenávali je do topografické mapy, zjišťovali co zajímavého po cestě můžeme vidět. Uvidíme, jak se jim bude líbit ověřování jejich dlouhých tras v terénu. Zdrojem nejrůznějších pohledů na Lipov a Louku jsou vycházky do okolí obcí s mapou v ruce, při nichž můžeme zakreslit trasy, po kterých se pohybujeme. Zaznamenáváme při tom zajímavosti v krajině nebo neobvyklé pohledy na vesnice. Naším záměrem je vytvořit a popsat zajímavé trasy, které by naše obce ukázaly z té nejhezčí stránky.

Jedním z témat v našem projektu je spojení Lipova s životodárnou kapalinou – vodou. Na toto téma jsme se zaměřili poměrně ze široka a máme ho z větší části rozpracované. Oběma našimi obcemi – Lipovem i Loukou protéká řeka Velička. Je možné ji vidět nejrůznějšími pohledy, studovat vodní živočichy, rostliny, nebo zkoumat vodu pod mikroskopem a provádět její rozbor. Z větší dálky můžeme sledovat tok řeky a její začlenění do krajiny nebo prozkoumat technickou zajímavost – uměle vytvořený náhon na bývalý mlýn. Tento náhon, lipovským nářečím zvaný „příkopka“, v jednom místě řeku Veličku dokonce kříží a vede pod ní. V katastru našich obcí jsou také rybníky, s žáky se zabýváme jejich vznikem, rozlohou nebo využitím.

Zcela jinak vnímáme vodu, kterou přímo využíváme a k životu nezbytně potřebujeme. Vydáním zdrojem kvalitní pitné vody je několik studní v obci, zkoumáme rozvody obecní vody, umístění vodojemů, úpravu pitné vody, princip činnosti obecního vodovodu, spotřebu vody a vše co s ní souvisí. Exkurze v nové čističce odpadních

vod za Lipovem nám pomůže pochopit celý složitý proces čištění odpadní vody, která je za vesnicí zase vypouštěna do řeky Veličky. A samozřejmě nemůžeme s našimi žáky zapomenout na radovánky spojené s vodou a vynechat lipovské koupaliště – jediné a nejlepší koupaliště na Hornácku.

V hodinách rodinné výchovy se žáci zabývali lipovskými tradicemi spojenými se svatbou. Seznámili se s různými obyčejí, které se v podobě zábavných scének udržely do dnešní doby a které naopak už zanikly (např. „čepení“ nevěsty). Právě těmto zaniklým zvykům, s nimiž se žáci mohou seznámit jen z vyprávění a vzpomínek pamětníků, byla v hodinách věnována největší pozornost.

S Lipovem a s lipovskou školou je spojeno mnoho významných osobností. S nejvýznamnějšími osobnostmi se žáci ve výuce seznamovali zábavnou formou v podobě křížovek a doplňovaček, které žáci sami vytvářeli a které mohou být využity do pracovních listů nebo projektového časopisu. Tomuto tématu se podrobně budeme věnovat v projektových dnech v březnu.

Do projektu také patří společenský život obce. Žáci se zaměřili nejen na možnosti kulturního, ale i sportovního vyžití v Lipově, protože většina z nich se účastní sportovních akcí, navštěvují různé spolky, folklorní soubory nebo zájmové útvary.

Do projektu také patří historie obce, proto se v hodinách zabýváme také touto tematikou. Snažíme se společně přiblížit minulost všem žákům. Zpracováváme s nimi texty z knih, brožur a časopisů o Lipově, tvoříme zábavnou formou různé hry, křížovky a doplňovačky. Vzpomínky jejich prarodičů a rodičů jsou také součástí těchto projektů. Z nich získáváme informace o zvycích a obyčejích, které přechází

V hodinách hudební výchovy na druhém stupni jsme rozvíjeli téma, jež jsme pracovníě pojmenovali Lidová píseň na Horňácku se zaměřením na Lipov. Nejdříve jsme s dětmi vymezili pojem lidová píseň a k němu jsme se pokusili přiřadit příslušné náležitosti (cimbálová muzika, tanec, krojové součásti aj.). Poté jsme pracovali na druhové specifikaci lidových písní v Lipově (táhlá, sedlácká, verbuňk). Děti následně tyto jednotlivé druhy pojmenovávaly a určovaly jejich charakteristické znaky. Postupně jsme se seznamovali s typickými písněmi z Lipova zaznamenané a publikované sběrateli Františkem Bartošem a Leošem Janáčkem. Samozřejmě jsme nemohli vynechat ani cimbálovou muziku. Někteří žáci aktivně působí ve školní „cimbálovce“, proto jim toto téma bylo hodně blízké a zjistit složení muziky z hlediska jednotlivých postů nebylo tedy příliš obtížné. Podrobněji jsme prozkoumali rovněž i nástrojové obsazení. Děti vyhledávaly charakteristické informace o těchto nástrojích a tvořily z nich jednoduché výtahy. Jelikož součástí regionální učebnice by měly být i pracovní listy, vymýšleli žáci nejrůznější hádanky, luštěnky s tajenkou, osmisměrky, doplňovačky a různé jiné úkoly. K tomuto účelu jsme si vytvořili jakousi slovní zásobárnu tvořenou nejrůznějšími pojmy souvisejícími s naším tématem, z ní jsme pak při práci čerpali. Do těchto činností byli postupně zapojeni všichni žáci na druhém stupni. Lze jenom dodat, že činnosti byly pro ně nejen zábavné, ale i poučné a již se těší na další podobné aktivity.

1. Maximální výše podpory pro jeden subjekt činí 10 000,- Kč.

Město Hluk, Agentura AV a Místní akční skupina Hornácko a Ostrožsko pořádají akci

O nejlepší kysané zelé na Slovácku

Hluk – tvrz neděle 4. března 2012

Město Hluk, Agentura AV a Místní akční skupina Hornácko a Ostrožsko vás zve na prestižní soutěž regionů: Uherskobrodská, Uherskohradištská, Hornácká, Strážnická, Kyjovská, Podluží, Hanáckého Slovácka.

Začátek 13:00 hodin, slavnostní vyhlášení 17:00 hodin

V průběhu koštu vystoupí místní cimbálová muzika Šefranica s Lucií Rybníkářovou, vítězkou celostátní pěvecké soutěže Zpěváček roku 2011 a také bude pro návštěvníky připraveno překvapení.

V přílehlé Zámecké kavárně od 12:00 možnost ochutnat jídla – speciality ze „zelá“.

*Centrální sběr vzorků do sádek 0,7l
v Hluku – prodejna Duha na náměstí*

Agentura AV vás dále srdečně zve na akce:

31. března - Louka: Košt Od varených po tekuté

21. dubna - Velká nad Veličkou: Košt hornácké slovice

5. května - Velká nad Veličkou: Košt o krále slovácké klobásky

Vstupné: 50,- Kč

Evropský zemědělský fond pro rozvoj venkova: Evropa investuje do venkovských oblastí

Ej fašanku, fašanku, už je t'a namále

V Ostrožské Nové Vsi začala letos fašanková obchůzka v části Chylice.

Při fašankové obchůzce v Hluku přišlo.

Foto: Štěpán Mitáček

V Blatničce fašankovou obchůzku před čtyřmi lety obnovil folklorní soubor Jasenka a letos se přidala i chasa, která tančila mazurku při Krojovém plese.

Fašanková obchůzka ve Velké nad Veličkou má velkou tradici.

Foto: František Gajovský

Do Blatničky přišli vypomocť i přespolní. Ke zpěvu i tanci vyhrávala cimbálová muzika Falešnica, jejíž členové jsou z Boršic i Ostrožské Lhoty. V masce Barta Simpsona se zase přišla pobavit Adélka Srubjanová z Malé Vrbky.

Text a 5x foto: Lenka Fojtíková

Ej fašanku, fašanku, už je t'a namále

V Nové Lhotě obnovili fašankovou obchůzku vloni a letos v ní s pořádnou vervou a nadšením pokračovali.

Na Lhotkách vyhrávala Kubíkova muzika, které vypomáhali další muzikanti.

Fašankáře obcházeli také Lipov. Zdravé jádro tvořili členové Lipovjanu a domácí muzikanti. I zde bylo pořádně veselo.

Při fašankové sobotě bylo možné ve Velké nad Veličkou pokoštovat sli-
vovici a přitom sledovat kulturní program, v němž vystoupila mimo jiné
také starší Velička (na snímku).

Také v Hrubé Vrbce fašankáři hostili spoustou dobrot a také pálenkou
pro zahřátí.

Členové mužského pěveckého sboru v Hrubé Vrbce a Mičkova muzika
si nechali fašankovou obchůzku na neděli, kdy byla vlezlá zima a pršelo.

Text a 6x foto: Lenka Fojtíková